

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-141-04

Druk nr 3259
Warszawa, 16 września 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Projekty aktów wykonawczych do ustawy zostaną przekazane niezwłocznie po zakończeniu prac nad ich przygotowaniem.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Skarbu Państwa.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

U S T A W A

z dnia.....

o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. W celu zapewnienia ochrony prawnej praw i interesów Skarbu Państwa w postępowaniach przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi, tworzy się Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, zwaną dalej „Prokuratorią Generalną”.

2. Prokuratoria Generalna jest państwową jednostką organizacyjną.

3. Nadzór nad Prokuratorią Generalną sprawuje minister właściwy do spraw Skarbu Państwa.

Art. 2. Przy wykonywaniu swoich zadań Prokuratoria Generalna jest niezależna i kieruje się własnym przekonaniem, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia zawodowego.

Art. 3. Prezes Prokuraturii Generalnej składa corocznie Radzie Ministrów sprawozdanie z działalności Prokuraturii Generalnej w minionym roku kalendarzowym w terminie do dnia 31 marca.

Rozdział 2

Zakres działania Prokuraturii Generalnej

Art. 4. 1. Do zadań Prokuratorii Generalnej należy:

- 1) wyłączne zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym;
- 2) zastępstwo Skarbu Państwa przed sądami powszechnymi, wojskowymi, administracyjnymi i polubownymi;
- 3) zastępstwo Rzeczypospolitej Polskiej przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi w stosunkach międzynarodowych;
- 4) wydawanie opinii prawnych.

2. Zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną dotyczy spraw, w których Skarb Państwa jest lub powinien być stroną powodową albo pozwaną, albo też uczestnikiem postępowania przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym.

3. Zastępstwo, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie obejmuje spraw:

- 1) z zakresu stosunku pracy lub stosunku służbowego w administracji publicznej;
- 2) wieczystoksięgowych;
- 3) w przedmiocie wpisu do właściwego rejestru;
- 4) podatkowych;
- 5) rozpoznawanych w postępowaniu upadłościowym, naprawczym lub egzekucyjnym.

4. Prokuratoria Generalna nie wykonuje zastępstwa procesowego państwowych osób prawnych.

Art. 5. Przy wykonywaniu zadań Prokuratorii Generalnej, Prezes Prokuratorii Generalnej współdziała z:

- 1) organami administracji rządowej;
- 2) państwowymi osobami prawnymi;
- 3) państwowymi jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej;

- 4) organami samorządu terytorialnego i innymi podmiotami, którym powierzono wykonywanie zadań publicznych na podstawie ustaw lub porozumień.

Art. 6. 1. Prokuratoria Generalna może przejąć sprawy, o których mowa w art. 4 ust. 3, z urzędu lub na wniosek organu administracji rządowej, państwowej jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej albo organu samorządu terytorialnego lub innego podmiotu, któremu powierzono wykonywanie zadań publicznych na podstawie ustawy lub porozumienia, zwanych dalej „podmiotem zastępowanym”, o ile wymaga tego ochrona ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

2. Prezes Prokuratorii Generalnej albo dyrektor jej oddziału może odmówić przejęcia sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Stanowisko Prezesa Prokuratorii Generalnej albo dyrektora jej oddziału w przedmiocie przejęcia sprawy jest wiążące.

Art. 7. W postępowaniu przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi w stosunkach międzynarodowych Prokuratoria Generalna bierze udział na wezwanie organu administracji rządowej, jeżeli zachodzi konieczność ochrony ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

Art. 8. 1. Zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną jest obowiązkowe, jeżeli wartość przedmiotu sprawy przekracza 1 000 000 zł.

2. W sprawach, w których, w myśl ust. 1, zastępstwo procesowe Prokuratorii Generalnej nie jest obowiązkowe, czynności w sprawie podejmuje organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie lub organ jednostki nadrzędnej.

3. Prokuratoria Generalna z urzędu lub na wniosek organu państwowej jednostki organizacyjnej może przejąć zastępstwo procesowe w każdej sprawie, o której

mowa w ust. 2, jeżeli wymaga tego ochrona ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

4. Stanowisko Prezesa Prokuratorii Generalnej albo dyrektora jej oddziału w przedmiocie przejęcia sprawy jest wiążące.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, Prokuratoria Generalna zawiadamia sąd oraz strony lub uczestników postępowania o przejęciu zastępstwa procesowego; przejęcie wyłącza dotychczasowego przedstawiciela Skarbu Państwa od udziału w dalszym postępowaniu.

Art. 9. 1. W sprawach, w których z mocy odrębnych ustaw reprezentowanie praw lub interesów Skarbu Państwa zostało zastrzeżone dla podmiotów zastępowanych, czynności w sprawie podejmują organy tych podmiotów.

2. Prokuratoria Generalna z urzędu lub na wniosek podmiotu zastępowanego może przejąć zastępstwo procesowe w każdej sprawie, o której mowa w ust. 1, jeżeli wymaga tego ochrona ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

3. Stanowisko Prezesa Prokuratorii Generalnej albo dyrektora jej oddziału w przedmiocie przejęcia sprawy jest wiążące.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, Prokuratoria Generalna zawiadamia sąd oraz strony lub uczestników postępowania o przejęciu zastępstwa procesowego; przejęcie wyłącza dotychczasowego przedstawiciela Skarbu Państwa od udziału w dalszym postępowaniu.

Art. 10. W razie sprzeczności praw lub interesów Skarbu Państwa z prawami lub interesami innych państwowych osób prawnych, Prokuratoria Generalna zastępuje Skarb Państwa, niezależnie od wartości przedmiotu sprawy.

Art. 11. 1. W sprawach dotyczących ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa, Prokuratoria Generalna, na wniosek podmiotu zastępowanego, wydaje opinie prawne, w tym także opiniuje projekty umów, których stroną jest lub ma być Skarb Państwa.

2. Prezes Prokuratorii Generalnej albo dyrektor jej oddziału może odmówić wydania opinii prawnej, jeżeli wartość przedmiotu sprawy nie przekracza 1 000 000 zł albo nie zachodzi potrzeba ochrony ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

3. Odmowa wydania opinii prawnej następuje w terminie 14 dni od dnia doręczenia wniosku, o którym mowa w ust. 1; odmowa jest wiążąca.

Art. 12. 1. Koszty zastępstwa procesowego Skarbu Państwa w sprawach, w których Prokuratoria Generalna wykonuje to zastępstwo, ponosi Prokuratoria Generalna.

2. Podmiot zastępowany jest obowiązany, na żądanie Prokuratorii Generalnej, udzielać jej informacji o sprawie oraz przedkładać dokumenty i inne dowody, jeżeli jest to niezbędne do podjęcia czynności zastępstwa procesowego lub wydania opinii prawnej.

Art. 13. 1. Organ administracji rządowej, który powierzył innemu podmiotowi wykonywanie zadań publicznych na podstawie porozumienia, zawiadamia o tym Prezesa Prokuratorii Generalnej.

2. Podmiot zastępowany jest obowiązany zawiadomić Prezesa Prokuratorii Generalnej albo dyrektora jej oddziału, stosownie do ich właściwości, o każdym postępowaniu wszczętym przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym, w którym podmiot ten występuje jako przedstawiciel Skarbu Państwa oraz o stanie prawnym lub faktycznym związanym z działalnością tego podmiotu, który uzasadnia wystąpienie z roszczeniem Skarbu Państwa, wraz z szczegółowymi informacjami o przedmiocie postępowania albo rodzaju roszczenia.

Czynności i pełnomocnictwa Prokuratorii Generalnej

Art. 14. 1. Właściwym do wykonywania zastępstwa procesowego jest oddział Prokuratorii Generalnej, w którego okręgu znajduje się siedziba podmiotu zastępowanego, z którego działalnością wiąże się dochodzone roszczenie.

2. Prezes Prokuratorii Generalnej może przekazać sprawę innemu oddziałowi niż określony w ust. 1 lub Głównemu Urzędowi Prokuratorii Generalnej, jeśli wymaga tego ochrona praw lub interesów Skarbu Państwa.

3. Podmiot zastępowany, po otrzymaniu pozwu, innego pisma procesowego lub wezwania w sprawie, w której Prokuratoria Generalna jest przedstawicielem Skarbu Państwa, jest obowiązany niezwłocznie przekazać je Prokuratorii Generalnej wraz ze swoim stanowiskiem, szczegółowymi informacjami o przedmiocie postępowania oraz dowodami w sprawie.

4. W przypadkach wymagających wiadomości specjalnych Prokuratoria Generalna może zasięgać opinii biegłych i tłumaczy.

Art. 15. 1. Podmioty zastępowane są obowiązane składać Prokuratorii Generalnej, na jej żądanie lub z własnej inicjatywy, wnioski co do czynności procesowych w sprawach, w których Prokuratoria Generalna występuje jako przedstawiciel Skarbu Państwa, w szczególności co do wszczęcia procesu, cofnięcia powództwa, uznania roszczenia, wycofania powództwa wzajemnego, zawarcia ugody lub wniesienia środków odwoławczych.

2. Prokuratoria Generalna nie jest związana treścią wniosków, o których mowa w ust. 1. W razie niezgodności stanowiska Prokuratorii Generalnej z wnioskiem podmiotu zastępowanego, stanowisko Prokuratorii Generalnej jest wiążące. O zajętych stanowiskach zawiadamia się wnioskodawcę wraz z podaniem uzasadnienia na piśmie.

Art. 16. 1. Czynności zastępstwa przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi wykonują wyłącznie radcowie Prokuratorii Generalnej.

2. Czynności zastępstwa mogą wykonywać również Prezes i wiceprezesi Prokuratorii Generalnej.

3. Dokumentem upoważniającym radcę Prokuraturii Generalnej do wykonywania czynności zastępstwa jest legitymacja służbowa, która zawiera w szczególności imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe radcy Prokuraturii Generalnej.

4. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej radców Prokuraturii Generalnej oraz sposób dokonywania wpisów w tej legitymacji i postępowania z nią, a także organ właściwy do jej wydania. Rozporządzenie powinno określić w szczególności termin ważności legitymacji służbowej, okoliczności uzasadniające jej wymianę i zwrot oraz postępowanie w razie utraty legitymacji służbowej.

Art. 17. 1. Radcowie Prokuraturii Generalnej, biorąc udział w rozprawach sądowych, występują w stroju urzędowym. Strojem urzędowym jest toga.

2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa określi, w drodze rozporządzenia, wzór stroju urzędowego radców Prokuraturii Generalnej, uwzględniając uroczysty charakter stroju, odpowiedni do powagi sądu i utrwalonej tradycji.

Art. 18. 1. Jeżeli zachodzi konieczność wykonywania zastępstwa przed sądami, trybunałami lub innymi organami orzekającymi w sprawach wymagających znajomości prawa obcego albo procedur lub instytucji międzynarodowych, Prezes Prokuraturii Generalnej albo dyrektor jej oddziału może powierzyć to zastępstwo w drodze umowy cywilnoprawnej radcy prawnemu, adwokatowi lub innej osobie uprawnionej do występowania w danym państwie w charakterze pełnomocnika procesowego.

2. Koszty związane z ustanowieniem pełnomocnika procesowego, o którym mowa w ust. 1, ponosi Prokuratoria Generalna.

3. Do ustanowienia pełnomocnika procesowego, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177, z późn. zm.¹⁾).

Art. 19. W sprawach o istotnym znaczeniu dla ochrony praw lub interesów Skarbu Państwa stanowiska Prokuratorii Generalnej są opracowywane kolegialnie.

Rozdział 4

Organizacja Prokuratorii Generalnej

Art. 20. 1. Pracami Prokuratorii Generalnej kieruje Prezes Prokuratorii Generalnej, przy pomocy wiceprezesów Prokuratorii Generalnej i dyrektorów oddziałów Prokuratorii Generalnej.

2. Prezes Prokuratorii Generalnej ponadto:

- 1) reprezentuje Prokuriację Generalną;
- 2) kieruje Głównym Urzędem Prokuratorii Generalnej;
- 3) jest przełożonym wszystkich radców, aplikantów i innych pracowników Prokuratorii Generalnej.

3. Wiceprezesa Prokuratorii Generalnej kierują działami jej pracy, wyznaczonymi przez Prezesa Prokuratorii Generalnej.

4. Prokuratoria Generalna używa pieczęci urzędowej, określonej w przepisach o pieczęciach państwowych.

Art. 21. 1. Prezesa Prokuratorii Generalnej powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

2. Prezesa Prokuratorii Generalnej powołuje się na pięcioletnią kadencję. Ta sama osoba nie może być Prezesem Prokuratorii Generalnej dłużej niż przez dwie kolejne kadencje.

3. Wiceprezesów Prokuratorii Generalnej, w liczbie nie przekraczającej dwóch, powołuje i odwołuje Prezes Prokuratorii Generalnej.

4. Prezesa i wiceprezesów Prokuratorii Generalnej powołuje się spośród osób posiadających kwalifikacje do zajmowania stanowiska radcy Prokuratorii Generalnej.

5. Powołanie, o którym mowa w ust. 1 i 3, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.²⁾).

6. Prezes Prokuratury Generalnej może być odwołany przez Prezesa Rady Ministrów przed upływem kadencji z powodu:

- 1) złożenia rezygnacji z zajmowanego stanowiska służbowego;
- 2) trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych z powodu choroby stwierdzonej orzeczeniem lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo innym równorzędnym orzeczeniem;
- 3) utraty kwalifikacji do zajmowania stanowiska radcy Prokuratury Generalnej, o których mowa w art. 29;
- 4) rażącego naruszenia obowiązków służbowych.

Art. 22. 1. Ze stanowiskiem Prezesa lub wiceprezesa Prokuratury Generalnej nie można łączyć przynależności do partii politycznych ani pełnienia funkcji publicznych.

2. Prezes i wiceprezesi Prokuratury Generalnej nie mogą prowadzić działalności zarobkowej, z wyjątkiem działalności naukowej, naukowo-dydaktycznej, dydaktycznej i publicystycznej.

Art. 23. 1. W skład Prokuratury Generalnej wchodzi Główny Urząd Prokuratury Generalnej z siedzibą w mieście stołecznym Warszawie oraz oddziały Prokuratury Generalnej z siedzibami w miejscowościach, w których mają siedziby sądy apelacyjne.

2. W obszarze właściwości Sądu Apelacyjnego w Warszawie zadania oddziału Prokuratury Generalnej wykonuje Główny Urząd Prokuratury Generalnej.

3. Oddziały Prokuratury Generalnej działają w obszarach właściwości sądów apelacyjnych, w których mają siedzibę.

Art. 24. 1. Oddziały Prokuraturii Generalnej w okręgach swojej właściwości miejscowej samodzielnie wykonują zadania i czynności Prokuraturii Generalnej.

2. Oddziałem Prokuraturii Generalnej kieruje dyrektor oddziału, któremu funkcję tę powierza Prezes Prokuraturii Generalnej. Dyrektor oddziału jest przełożonym radców, aplikantów i innych pracowników tego oddziału.

3. Funkcję dyrektora oddziału Prokuraturii Generalnej powierza się radcy Prokuraturii Generalnej, zatrudnionemu w Głównym Urzędzie Prokuraturii Generalnej lub jej oddziale.

Art. 25. Prokuratoria Generalna jest jednostką budżetową i prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych w odrębnych przepisach dla państwowych jednostek budżetowych.

Art. 26. 1. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, nadaje Prokuraturii Generalnej, w drodze zarządzenia, statut określający organizację Prokuraturii Generalnej, a w szczególności:

- 1) organizację wewnętrzną Głównego Urzędu i oddziałów Prokuraturii Generalnej, w tym funkcje inne niż dyrektor oddziału występujące w Prokuraturii Generalnej;
- 2) tryb współdziałania Prokuraturii Generalnej przy wykonywaniu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa z organami administracji rządowej, państwowymi osobami prawnymi, państwowymi jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej oraz organami samorządu terytorialnego i innymi podmiotami, którym powierzono wykonywanie zadań publicznych na podstawie ustaw lub porozumień;
- 3) tryb udzielania pełnomocnictw, o których mowa w art. 18 ust. 1.

2. Prezes Prokuraturii Generalnej ustala, w drodze zarządzenia, regulamin wewnętrznego urzędowania Prokuraturii Generalnej, który określa w szczególności:

- 1) tryb wykonywania zadań i czynności w Prokuraturii Generalnej;
- 2) sposób i tryb przygotowywania, przyjmowania i prezentowania stanowisk Prokuraturii Generalnej, o których mowa w art. 19, z uwzględnieniem przesłanek kwalifikowania spraw do kategorii spraw o istotnym znaczeniu dla ochrony praw lub interesów Skarbu Państwa;
- 3) rozkład czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia, w tym czas rozpoczynania i kończenia pracy w poszczególnych dniach tygodnia w Prokuraturii Generalnej, z uwzględnieniem zasad dotyczących pracowników urzędów państwowych.

Rozdział 5

Radcowie Prokuraturii Generalnej

Art. 27. W Prokuraturii Generalnej są zatrudnieni radcowie Prokuraturii Generalnej i starsi radcowie Prokuraturii Generalnej, zwani w niniejszej ustawie „radcami Prokuraturii Generalnej”.

Art. 28. 1. Radcowie Prokuraturii Generalnej przy wykonywaniu czynności procesowych są niezależni, z zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 19.

2. Radcowie Prokuraturii Generalnej są obowiązani wykonywać polecenia przełożonych, dotyczące treści czynności zastępstwa. Na żądanie radcy Prokuraturii Generalnej przełożony wydaje polecenie na piśmie wraz z uzasadnieniem.

3. Jeżeli radca Prokuraturii Generalnej nie zgadza się z poleceniem, o którym mowa w ust. 2, może żądać zmiany polecenia lub wyłączenia go od udziału w sprawie. W sprawach tych rozstrzyga ostatecznie przełożony bezpośredniego przełożonego, który wydał polecenie.

4. W przypadku gdy w postępowaniu przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym ujawnią się nowe okoliczności, radca Prokuraturii Generalnej samodzielnie podejmuje decyzje związane z dalszym tokiem postępowania.

Art. 29. 1. Radcą Prokuraturii Generalnej może być osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;
- 2) korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;
- 3) ukończyła wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskała tytuł magistra albo zagraniczne studia prawnicze, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) odbyła aplikację w Prokuraturii Generalnej, zakończoną zdaniem egzaminem zawodowym;
- 5) nie była karana za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe albo nieumyślne przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu;
- 6) ukończyła 27 lat życia;
- 7) posiada stan zdrowia pozwalający na zatrudnienie na stanowisku radcy Prokuraturii Generalnej.

2. Wymóg określony w ust. 1 pkt 4 nie dotyczy osoby, która:

- 1) posiada tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych;
- 2) posiada uprawnienia radcy prawnego, adwokata lub notariusza i wykonywała ten zawód przez co najmniej trzy lata;
- 3) zajmowała stanowisko sędziego sądu powszechnego, wojskowego lub administracyjnego albo stanowisko prokuratora;
- 4) zajmowała stanowisko asesora sądowego lub prokuratorskiego przez co najmniej trzy lata;

- 5) pracowała na stanowisku związanym z legislacją, nie niższym niż legislator lub specjalista do spraw legislacji w urzędzie organu władzy publicznej przez co najmniej pięć lat.

Art. 30. Starszym radcą Prokuratorii Generalnej może być:

- 1) radca Prokuratorii Generalnej, który przez co najmniej trzy lata zajmował stanowisko radcy Prokuratorii Generalnej;
- 2) osoba, która posiada tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych;
- 3) osoba, która posiada uprawnienia radcy prawnego, adwokata lub notariusza i wykonywała ten zawód przez co najmniej pięć lat;
- 4) osoba, która zajmowała stanowisko sędziego sądu powszechnego, wojskowego lub administracyjnego albo stanowisko prokuratora przez co najmniej trzy lata;
- 5) osoba, która pracowała na stanowisku związanym z legislacją, nie niższym niż legislator lub specjalista do spraw legislacji w urzędzie organu władzy publicznej przez co najmniej osiem lat.

Art. 31. 1. Radców i starszych radców Prokuratorii Generalnej mianuje Prezes Prokuratorii Generalnej.

2. Mianowanie, o którym mowa w ust. 1, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie mianowania, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 32. Przed wręczeniem aktu mianowania radca Prokuratorii Generalnej i starszy radca Prokuratorii Generalnej, o którym mowa w art. 30 pkt 2-5, składa, wobec Prezesa Prokuratorii Generalnej, ślubowanie według następującej roty: „Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży prawa oraz strzec praw i interesów Skarbu Państwa, obowiązki swoje wypełniać sumiennie, dochować tajemnicy państwowej i służbowej, a w postępowaniu kierować się

zasadami godności i uczciwości”. Składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

Art. 33. Obowiązkiem radcy Prokuraturii Generalnej jest postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem, a w szczególności:

- 1) chronić praw i interesów Skarbu Państwa;
- 2) rzetelnie i terminowo wykonywać czynności służbowe;
- 3) przestrzegać tajemnic ustawowo chronionych;
- 4) stale podnosić kwalifikacje zawodowe.

Art. 34. Czas pracy radcy Prokuraturii Generalnej jest określony rozmiarem jego zadań i czynności służbowych i nie może przekraczać norm określonych w przepisach dotyczących pracowników urzędów państwowych.

Art. 35. 1. Radca Prokuraturii Generalnej jest obowiązany zachować w tajemnicy informacje, które uzyskał w związku z wykonywaniem swoich czynności służbowych.

2. Obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 1, trwa również po ustaniu zatrudnienia.

3. Zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 1, określają odrębne przepisy.

Art. 36. 1. Radca Prokuraturii Generalnej może podjąć dodatkowe zatrudnienie po uprzednim uzyskaniu zgody Prezesa Prokuraturii Generalnej. Warunek ten nie jest wymagany w przypadku zatrudnienia na stanowisku naukowym, naukowo-dydaktycznym lub dydaktycznym.

2. Radca Prokuraturii Generalnej nie może podejmować innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, które pozostawałoby w sprzeczności z jego czynnościami służbowymi albo wywoływałoby podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

3. Radca Prokuraturii Generalnej nie może łączyć zatrudnienia w Prokuraturii Generalnej z wykonywaniem zawodu sędziego, prokuratora, radcy prawnego, adwokata lub notariusza.

4. Prezes Prokuraturii Generalnej może odmówić zgody na podjęcie dodatkowego zatrudnienia, jeżeli przeszkadzałoby ono w wykonywaniu czynności służbowych albo wywoływałoby podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

5. Od odmowy wyrażenia zgody na podjęcie dodatkowego zatrudnienia przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia odmowy. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.³⁾) o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje.

Art. 37. Radca Prokuraturii Generalnej nie może jednocześnie wykonywać mandatu posła, senatora lub radnego oraz być członkiem partii politycznej.

Art. 38. Radca Prokuraturii Generalnej jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić Prezesa Prokuraturii Generalnej o toczącej się sprawie sądowej, w której występuje jako strona lub uczestnik postępowania.

Art. 39. 1. Radca Prokuraturii Generalnej podlega co dwa lata ocenie kwalifikacyjnej. Ocena kwalifikacyjna może być dokonana również w każdym czasie, jeżeli Prezes Prokuraturii Generalnej tak postanowi.

2. Ocena kwalifikacyjna dotyczy wykonywania przez radcę Prokuraturii Generalnej zadań i czynności służbowych.

3. Oceny kwalifikacyjnej dokonuje dyrektor oddziału Prokuraturii Generalnej, w którym radca jest zatrudniony, a wobec radców zatrudnionych w Głównym Urzędzie Prokuraturii Generalnej – Prezes Prokuraturii Generalnej.

4. Treść oceny kwalifikacyjnej doręcza się na piśmie radcy Prokuraturii Generalnej, którego dotyczy.

5. W razie negatywnej oceny kwalifikacyjnej, radca Prokuraturii Generalnej podlega ponownej ocenie, nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia doręczenia mu treści tej oceny.

6. Od treści oceny kwalifikacyjnej przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje.

Art. 40. 1. Wynagrodzenie radcy Prokuraturii Generalnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającego zajmowanemu stanowisku służbowemu, dodatku za wieloletnią pracę w Prokuraturii Generalnej oraz dodatku funkcyjnego w razie powierzenia funkcji w Prokuraturii Generalnej.

2. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość wynagrodzenia zasadniczego radców i starszych radców Prokuraturii Generalnej,
- 2) stawki dodatku funkcyjnego dla poszczególnych funkcji występujących w Prokuraturii Generalnej, określonych w art. 24 ust. 2 i 3, oraz w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1
– z uwzględnieniem poziomu wynagrodzeń zasadniczych i dodatków funkcyjnych sędziów sądów powszechnych, przyjmując, że określone w ten sposób wynagrodzenie zasadnicze nie może przekraczać 130% wynagrodzenia zasadniczego odpowiednio sędziego sądu rejonowego i sędziego sądu okręgowego, a najwyższy dodatek funkcyjny nie może przekraczać kwoty dodatku funkcyjnego przewidzianego dla prezesa odpowiedniego sądu.

Art. 41. 1. Radcy Prokuraturii Generalnej przysługuje dodatek za wieloletnią pracę w Prokuraturii Generalnej w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy, aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

2. Do okresu pracy, od którego zależy wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie, zakończone okresy zatrudnienia w innych zakładach pracy oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy przepisów prawa pracy podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do przyznawania i wypłacania dodatku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pracowników urzędów państwowych.

Art. 42. 1. Prezes Prokuratorii Generalnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej może przyznać radcy Prokuratorii Generalnej nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród.

2. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1, w wysokości do 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostaje w dyspozycji Prezesa Prokuratorii Generalnej i może być przez niego podwyższony w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

Art. 43. Radcom Prokuratorii Generalnej przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. Nr 160, poz. 1080, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 44. 1. Radcom Prokuratorii Generalnej przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

- 1) po 20 latach pracy w Prokuratorii Generalnej – 75% wynagrodzenia miesięcznego;
- 2) po 25 latach pracy w Prokuratorii Generalnej – 100% wynagrodzenia miesięcznego;
- 3) po 30 latach pracy w Prokuratorii Generalnej – 150% wynagrodzenia miesięcznego;

- 4) po 35 latach pracy w Prokuraturii Generalnej – 200% wynagrodzenia miesięcznego;
- 5) po 40 latach pracy w Prokuraturii Generalnej – 300% wynagrodzenia miesięcznego;
- 6) po 45 latach pracy w Prokuraturii Generalnej – 400% wynagrodzenia miesięcznego.

2. Do nagrody jubileuszowej, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 41 ust. 2 i 3.

Art. 45. Radcy Prokuraturii Generalnej wykonującemu na polecenie przełożonego czynności służbowe poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 46. 1. Radcy Prokuraturii Generalnej zatrudnionemu w Prokuraturii Generalnej przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

- 1) 6 dni – po 10 latach pracy w Prokuraturii Generalnej;
- 2) 12 dni – po 15 latach pracy w Prokuraturii Generalnej.

2. Do dodatkowego urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 41 ust. 2 i 3.

Art. 47. 1. Radcy Prokuraturii Generalnej zatrudnionemu w niej przez okres nie krótszy niż 5 lat Prezes Prokuraturii Generalnej może udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo 6 miesięcy.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, nie udziela się, jeżeli radca Prokuraturii Generalnej był ciągle nieobecny w pracy z powodu choroby dłużej niż przez okres roku.

3. Do urlopu dla poratowania zdrowia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 41 ust. 2 i 3.

4. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, można udzielić na wniosek radcy Prokuraturii Generalnej, poparty opinią lekarza medycyny pracy o stanie zdrowia radcy.

5. W okresie urlopu, o którym mowa w ust. 1, radcy Prokuraturii Generalnej przysługuje wynagrodzenie obliczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 173 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 48. 1. Radcy Prokuraturii Generalnej, którego stosunek pracy został rozwiązany z powodu nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli radca przepracował w Prokuraturii Generalnej co najmniej 20 lat – w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

2. Miesięczne wynagrodzenie stanowiące podstawę ustalenia wysokości odprawy, o którym mowa w ust. 1, oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 173 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

3. Do jednorazowej odprawy, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 41 ust. 2 i 3.

Art. 49. 1. Stosunek pracy radcy Prokuraturii Generalnej tymczasowo aresztowanego ulega z mocy prawa zawieszeniu na czas trwania tego aresztowania.

2. W okresie zawieszenia stosunku pracy radcy Prokuraturii Generalnej przysługuje wynagrodzenie w wysokości połowy wynagrodzenia miesięcznego przysługującego mu w dniu tymczasowego aresztowania.

3. W przypadku prawomocnego umorzenia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe albo wydania prawomocnego wyroku uniewinniającego wypłaca się pozostałą część wynagrodzenia, chyba że postępowanie umorzono warunkowo albo z powodu przedawnienia lub amnestii.

4. Okres zawieszenia stosunku pracy wskutek tymczasowego aresztowania wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze radcy Prokuraturii Generalnej.

Art. 50. 1. Stosunek pracy radcy Prokuraturii Generalnej ulega rozwiązaniu z jego winy bez wypowiedzenia w razie:

- 1) odmowy złożenia ślubowania;
- 2) utraty uprawnień koniecznych do zajmowania stanowiska służbowego radcy Prokuraturii Generalnej, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1-3, 5 lub 7;
- 3) prawomocnego orzeczenia środka karnego pozbawienia praw publicznych albo zakazu zajmowania stanowiska w urzędach organów władzy publicznej lub wykonywania zawodu prawniczego;
- 4) nieobecności w pracy przez okres 3 miesięcy z powodu tymczasowego aresztowania;
- 5) dwukrotnego otrzymania negatywnej oceny kwalifikacyjnej;
- 6) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia z pracy w Prokuraturii Generalnej.

2. Rozwiązanie stosunku pracy z radcą Prokuraturii Generalnej bez wypowiedzenia może nastąpić w razie ciągłej nieobecności w pracy z powodu choroby, dłużej niż przez okres roku.

3. Rozwiązanie stosunku pracy z radcą Prokuraturii Generalnej następuje z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w razie stwierdzonej orzeczeniem lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo innym równorzędnym orzeczeniem całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy.

4. Rozwiązanie stosunku pracy z radcą Prokuraturii Generalnej może nastąpić z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w razie:

- 1) osiągnięcia wieku 65 lat, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia nabywanie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.⁵⁾), chyba że Prezes Prokuraturii Generalnej, na pisemny wniosek radcy Prokuraturii Generalnej, wy-

razi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska służbowego, nie dłużej niż do ukończenia 70 roku życia;

- 2) reorganizacji w Prokuraturii Generalnej, jeżeli przeniesienie na inne stanowisko służbowe, za zgodą radcy Prokuraturii Generalnej, nie jest możliwe.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, w okresie między rozwiązaniem stosunku pracy a podjęciem zatrudnienia lub działalności gospodarczej, nie dłużej niż przez 6 miesięcy, przysługuje świadczenie pieniężne ze środków budżetu państwa, obliczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 173 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

6. W przypadku gdy w okresie, o którym mowa w ust. 5, były radca Prokuraturii Generalnej pobiera świadczenie określone w przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.⁶⁾), wysokość świadczenia pieniężnego ulega odpowiedniemu obniżeniu, a jeżeli radca Prokuraturii Generalnej nabył prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – świadczenie pieniężne nie przysługuje.

7. Okres pobierania świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 5, wlicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych, a także do okresów składkowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

8. Od świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 5, Prokuratura Generalna odprowadza składkę na ubezpieczenia społeczne na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 51. 1. Rozwiązanie stosunku pracy z radcą Prokuraturii Generalnej może nastąpić:

- 1) w drodze porozumienia stron;

- 2) za trzymiesięcznym wypowiedzeniem dokonany przez radcę Prokuratorii Generalnej.

2. Okres wypowiedzenia stosunku pracy z radcą Prokuratorii Generalnej kończy się ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego.

3. W okresie wypowiedzenia stosunku pracy radca Prokuratorii Generalnej może być zwolniony z obowiązku wykonywania czynności służbowych, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy.

Art. 52. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale do stosunku pracy radców Prokuratorii Generalnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953, z późn. zm.⁷⁾), a w sprawach nieuregulowanych także w tych przepisach – przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Rozdział 6

Odpowiedzialność dyscyplinarna radców Prokuratorii Generalnej

Art. 53. 1. Radcy Prokuratorii Generalnej ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za naruszenie obowiązków służbowych.

2. Postępowanie dyscyplinarne może być wszczęte niezależnie od innych rodzajów odpowiedzialności za ten sam czyn. Jednakże za nadużycie wolności słowa przy wykonywaniu czynności służbowych, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę strony, jej pełnomocnika, kuratora, świadka, biegłego lub tłumacza, radca Prokuratorii Generalnej odpowiada tylko dyscyplinarnie.

3. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie miesiąca od dnia uzyskania wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego odpowiedzialność dyscyplinarną ani po upływie roku od dnia popełnienia takiego czynu. Jeżeli z powodu nieobecności w pracy radca Prokuratorii Generalnej nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg miesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się radcy do pracy. Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona

przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie karne.

4. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) nagana z ostrzeżeniem;
- 4) nagana z pozbawieniem możliwości awansowania przez okres do trzech lat na wyższe stanowisko służbowe;
- 5) przeniesienie na niższe stanowisko służbowe lub pozbawienie funkcji;
- 6) wydalenie z pracy w Prokuraturii Generalnej.

Art. 54. 1. Radca Prokuraturii Generalnej może być zawieszony w czynnościach służbowych, jeżeli z uwagi na charakter czynu jest konieczne natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania czynności służbowych.

2. Prawo zawieszenia w czynnościach przysługuje Prezesowi Prokuraturii Generalnej. Na decyzję o zawieszeniu w czynnościach przysługuje zażalenie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania radcy sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje.

3. Zawieszenie w czynnościach ustaje z mocy prawa, jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dnia zawieszenia nie wszczęto przeciwko radcy Prokuraturii Generalnej postępowania dyscyplinarnego, a także, z zastrzeżeniem ust. 5, z chwilą prawomocnego zakończenia tego postępowania.

4. W toku postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna może w każdym czasie uchylić zawieszenie w czynnościach.

5. Komisja dyscyplinarna II instancji, wydając orzeczenie dyscyplinarne, może orzec o utrzymaniu w mocy zawieszenia w czynnościach do dnia wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 60 ust. 2, lub upływu terminu do jego wniesienia. W przypadku wniesienia odwołania zawieszenie w czynnościach pozostaje w mocy do czasu jego rozpoznania, chyba że sąd apelacyjny uchyli je wcześniej.

6. Prezes Prokuratorii Generalnej może w każdym czasie uchylić zawieszenie w czynnościach, także w przypadkach, o których mowa w ust. 5.

7. W przypadku gdy radca Prokuratorii Generalnej został zawieszony w czynnościach, Prezes Prokuratorii Generalnej może obniżyć do 50% wysokość jego wynagrodzenia miesięcznego na czas trwania tego zawieszenia. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie zostało wszczęte w ciągu trzech miesięcy od dnia zawieszenia w czynnościach albo zostało umorzone lub zakończyło się uniewinnieniem, radcy Prokuratorii Generalnej wypłaca się zatrzymane wynagrodzenie.

Art. 55. 1. W sprawach dyscyplinarnych orzeka Komisja Dyscyplinarna Prokuratorii Generalnej w I instancji i Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna Prokuratorii Generalnej w II instancji.

2. Członków komisji dyscyplinarnych, w tym przewodniczącego i zastępców przewodniczącego, powołuje na okres pięciu lat Prezes Prokuratorii Generalnej.

3. Członkiem komisji dyscyplinarnej może być radca Prokuratorii Generalnej, zatrudniony w niej co najmniej pięć lat, dający rękojmię należytego pełnienia tej funkcji.

4. Komisja dyscyplinarna orzeka w składach trzyosobowych.

5. Członkowie komisji dyscyplinarnych są w zakresie orzekania niezawisli i podlegają tylko ustawom.

Art. 56. 1. Rzecznika dyscyplinarnego Prokuratorii Generalnej, na okres kadencji komisji dyscyplinarnej, powołuje Prezes Prokuratorii Generalnej spośród radców Prokuratorii Generalnej.

2. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na polecenie Prezesa Prokuratorii Generalnej. O wszczęciu tego postępowania rzecznik dyscyplinarny zawiadamia radcę Prokuratorii Generalnej, którego ono dotyczy.

3. Decyzję o przekazaniu komisji dyscyplinarnej I instancji wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego podejmuje Prezes Prokuratury Generalnej na podstawie wniosku rzecznika dyscyplinarnego.

4. Do zadań rzecznika dyscyplinarnego należy w szczególności:

- 1) prowadzenie postępowania wyjaśniającego;
- 2) składanie wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego to uzasadniają;
- 3) udział w rozprawach przed komisjami dyscyplinarnymi w charakterze strony;
- 4) wnoszenie odwołań od orzeczeń komisji dyscyplinarnej I instancji;
- 5) udział w postępowaniu odwoławczym.

Art. 57. 1. Komisja dyscyplinarna I instancji wszczyna postępowanie dyscyplinarne z dniem zgłoszenia wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania.

2. Obwiniony ma prawo korzystania z pomocy wybranego przez siebie obrońcy, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie tajemnic ustawowo chronionych.

3. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o orzeczenie kary wydalenia z pracy w Prokuratury Generalnej, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru, przewodniczący składu orzekającego wyznacza obrońcę spośród radców Prokuratury Generalnej.

4. Komisja dyscyplinarna I instancji wydaje orzeczenie po przeprowadzeniu rozprawy, w toku której wysłuchuje rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego oraz jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony, a także po rozpatrzeniu innych dowodów mających znaczenie w sprawie.

5. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

6. Rozprawa jest jawna dla radców Prokuraturii Generalnej. W uzasadnionych przypadkach skład orzekający może wyłączyć jawność rozprawy; jednakże ogłoszenie orzeczenia jest jawne.

7. Orzeczenie powinno być ogłoszone bezpośrednio po naradzie.

8. W wyjątkowych przypadkach można odroczyć ogłoszenie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 3 dni. O terminie ogłoszenia orzeczenia przewodniczący składu orzekającego zawiadamia strony bezpośrednio po zakończeniu narady.

9. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego podaje ustnie zasadnicze motywy rozstrzygnięcia.

10. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom z urzędu, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia jego ogłoszenia.

Art. 58. 1. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji strony mają prawo wniesienia odwołania. W odwołaniu można zaskarżyć całość orzeczenia lub jego część.

2. Odwołanie wnosi się do komisji dyscyplinarnej II instancji za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej I instancji, która wydała zaskarżone orzeczenie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Art. 59. 1. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania orzeczenie nie ulega wykonaniu.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

Art. 60. 1. W postępowaniu przed komisją dyscyplinarną II instancji stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed komisją dyscyplinarną I instancji.

2. Od orzeczeń komisji dyscyplinarnej II instancji stronom służy odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje.

Art. 61. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej dołącza się do akt osobowych radcy Prokuraturii Generalnej.

2. Prawomocne orzeczenie o ukaraniu podlega niezwłocznemu wykonaniu.

3. Karę dyscyplinarną, z wyjątkiem kary wydalenia z pracy w Prokuraturii Generalnej, uważa się za niebyłą i wzmiankę o niej wykreśla się z akt komisji dyscyplinarnej i akt osobowych radcy Prokuraturii Generalnej po upływie dwóch lat od uprawomocnienia się orzeczenia. Komisja dyscyplinarna, biorąc pod uwagę osiągnięcia w pracy i zachowanie się radcy, może na jego wniosek lub jego przełożonego uznać karę za niebyłą i zarządzić jej wykreślenie w terminie wcześniejszym.

4. Po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się orzeczenia komisji dyscyplinarnej ukarany może wystąpić o uznanie za niebyłą kary wydalenia z pracy w Prokuraturii Generalnej.

Art. 62. W postępowaniu przed komisjami dyscyplinarnymi I i II instancji w sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁸⁾).

Rozdział 7

Aplikacja w Prokuraturii Generalnej

Art. 63. 1. Aplikacja w Prokuraturii Generalnej, zwana dalej „aplikacją”, polega na zaznajomieniu się z zadaniami i czynnościami Prokuraturii Generalnej oraz teoretycznym i praktycznym przygotowaniu do wykonywania czynności radcy Prokuraturii Generalnej.

2. Aplikacja trwa 3 lata i 6 miesięcy.

3. Aplikacja obejmuje zajęcia seminaryjne i praktykę.

4. Prezes Prokuraturii Generalnej ustala harmonogram aplikacji dla każdego aplikanta oraz wyznacza mu patrona spośród radców Prokuraturii Generalnej.

5. W trakcie aplikacji aplikant składa co najmniej jedno kolokwium z dziedzin prawa, które były przedmiotem zajęć seminaryjnych w okresie poprzedzającym kolokwium.

6. Prezes Prokuratury Generalnej może upoważnić aplikanta, który ukończył co najmniej dwa lata aplikacji i zdał co najmniej jedno kolokwium z wynikiem pozytywnym, do samodzielnego wykonywania określonych czynności Prokuratury Generalnej, w tym do udziału w postępowaniu przed sądami, z wyłączeniem Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego.

7. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, organizację aplikacji oraz program szkolenia aplikantów, uwzględniając zakres wiedzy teoretycznej i praktyki, niezbędnych do wykonywania zadań i czynności Prokuratury Generalnej.

Art. 64. 1. Aplikantem Prokuratury Generalnej może być mianowana osoba, która spełnia warunki określone w art. 29 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7 oraz ukończyła 24 lata życia.

2. Aplikantów Prokuratury Generalnej mianuje i rozwiązuje z nimi stosunek pracy Prezes Prokuratury Generalnej.

3. Mianowanie, o którym mowa w ust. 2, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie mianowania, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, na czas określony oznaczony w akcie mianowania.

4. Prezes Prokuratury Generalnej, mianując aplikanta, przydziela go do Głównego Urzędu lub oddziału Prokuratury Generalnej. W toku aplikacji aplikant może być skierowany, zgodnie z harmonogramem aplikacji, do innych jednostek organizacyjnych, w tym sądów i prokuratur.

5. Wynagrodzenie aplikantów Prokuratury Generalnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wieloletnią pracę w Prokuratury Generalnej. Przepisy art. 41 stosuje się odpowiednio.

6. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia zasadniczego aplikantów Prokuratury Generalnej, mając na względzie poziom wynagrodzeń zasadniczych aplikantów sądowych.

Art. 65. 1. Nabór na aplikację w Prokuraturii Generalnej odbywa się w drodze konkursu.

2. Konkurs, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza komisja konkursowa powołana przez Prezesa Prokuraturii Generalnej.

3. Członkom komisji konkursowej przysługuje wynagrodzenie.

4. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i tryb przeprowadzenia konkursu, o którym mowa w ust. 1, oraz skład komisji konkursowej i sposób powoływania jej członków, uwzględniając zakres wiedzy podlegającej sprawdzeniu w trakcie konkursu, pisemną i ustną formę etapów konkursu oraz system punktowy ocen konkursowych, zapewniający wszechstronność i rzetelność oceny kandydatów;
- 2) wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 3, uwzględniając kwalifikacje oraz zakres i nakład pracy członków komisji konkursowej w trakcie konkursu.

Art. 66. Przed podjęciem czynności aplikant składa ślubowanie wobec Prezesa Prokuraturii Generalnej według następującej roty: „Ślubuję uroczyście sumiennie wypełniać obowiązki aplikanta Prokuraturii Generalnej, w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości oraz dochować tajemnicy państwowej i służbowej”; składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

Art. 67. 1. Mianowanie aplikanta wygasa, jeżeli osoba mianowana nie podejmuje wykonywania czynności aplikanta w terminie określonym w akcie mianowania, bez usprawiedliwionej przyczyny.

2. Rozwiązanie stosunku pracy z aplikantem następuje z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, jeżeli aplikant:

- 1) zrzekł się stanowiska;

- 2) nie czyni postępów w toku aplikacji, a w szczególności jeżeli uzyskał dwie negatywne opinie patronów albo nie przystąpił do kolokwium z przyczyn nieusprawiedliwionych lub nie uzyskał pozytywnej oceny z kolokwium;
- 3) rażąco narusza obowiązki aplikanta;
- 4) został uznany za trwale niezdolnego do wykonywania czynności aplikanta.

3. Rozwiązanie stosunku pracy z aplikantem z przyczyn, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, następuje na wniosek dyrektora oddziału Prokuraturii Generalnej, do którego aplikant został przydzielony zgodnie z art. 64 ust. 4.

Art. 68. 1. W miesiącu poprzedzającym upływ okresu aplikacji aplikant składa egzamin zawodowy przed komisją egzaminacyjną powołaną przez Prezesa Prokuraturii Generalnej.

2. Zezwolenia na zdawanie egzaminu zawodowego w późniejszym terminie od przewidzianego w ust. 1 można udzielić w razie stwierdzenia okoliczności uniemożliwiających przystąpienie do egzaminu w tym terminie. Zezwolenia udziela Prezes Prokuraturii Generalnej.

3. Egzamin zawodowy jest przeprowadzany w formie pisemnej i ustnej.

4. Egzamin zawodowy obejmuje dziedziny prawa, które były przedmiotem zajęć seminaryjnych oraz zadania i czynności Prokuraturii Generalnej.

5. W razie niedostatecznego wyniku egzaminu zawodowego, aplikant może przystąpić jeden raz do ponownego jego składania, w ciągu roku od dnia egzaminu poprzedniego.

6. Członkom komisji egzaminacyjnej przysługuje wynagrodzenie.

7. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i tryb przeprowadzenia egzaminu zawodowego oraz skład komisji egzaminacyjnej i sposób powoływania jej członków,

uwzględniając zakres wiedzy podlegającej sprawdzeniu w trakcie egzaminu, pisemną i ustną formę etapów egzaminu oraz system punktowy ocen egzaminacyjnych, zapewniający wszechstronność i rzetelność oceny aplikantów;

- 2) wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 6, uwzględniając kwalifikacje oraz zakres i nakład pracy członków komisji konkursowej w trakcie konkursu.

Art. 69. 1. Aplikanta, który ukończył aplikację i zdał egzamin zawodowy, Prezes Prokuraturii Generalnej mianuje radcą Prokuraturii Generalnej po upływie terminu, o którym mowa w art. 64 ust. 3.

2. W przypadku nieprzystąpienia do egzaminu zawodowego z przyczyn nieusprawiedliwionych albo niezyskania pozytywnej oceny z tego egzaminu, rozwiązanie stosunku pracy z aplikantem następuje z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Art. 70. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale do stosunku pracy aplikantów Prokuraturii Generalnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, z wyjątkiem przepisów o aplikacji administracyjnej, a w sprawach nieuregulowanych także w tych przepisach – przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Rozdział 8

Pracownicy pomocniczy i obsługi Prokuraturii Generalnej

Art. 71. Do pracowników zatrudnionych na stanowiskach pomocniczych i obsługi Prokuraturii Generalnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, a w sprawach nieuregulowanych także w tych przepisach – przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 72. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 29 dodaje się art. 29¹ w brzmieniu:

„Art. 29¹. W sprawach, w których zastępstwo Skarbu Państwa wykonuje z mocy ustawy Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa powództwo wytacza się według siedziby oddziału Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, w którego obszarze działania ma siedzibę jednostka organizacyjna, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie.”;

2) po art. 33 dodaje się art. 33¹ w brzmieniu:

„Art. 33¹. Przepis art. 33 nie dotyczy spraw, w których z mocy ustawy zastępstwo Skarbu Państwa wykonuje Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.”;

3) w art. 67 w § 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W zakresie określonym odrębną ustawą za Skarb Państwa czynności procesowe podejmuje Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.”;

4) po art. 87 dodaje się art. 87¹ w brzmieniu:

„Art. 87¹. § 1. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli stroną, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także jeżeli stroną lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.”;

5) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„Art. 99. Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.”;

6) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Art. 161. W toku posiedzenia wnioski, oświadczenia, uzupełnienia i sprostowania wniosków i oświadczeń można zamieścić w załączniku do protokołu. Jeżeli stroną zastępuje adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa przewodniczący może zażądać złożenia takiego załącznika w wyznaczonym terminie.”;

7) w art. 207 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Stronę reprezentowaną przez adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego lub radcę Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa przewodniczący może zobowiązać do złożenia w wyznaczonym terminie pisma przygotowawczego, w którym strona jest obowiązana do powołania wszystkich twierdzeń, zarzutów i dowodów pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania.”;

8) w art. 300 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Za Skarb Państwa sąd może przesłuchać w charakterze strony osoby powołane do reprezentowania państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub inne wskazane osoby.”;

9) w art. 485 w § 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Dopuszczalne jest dołączenie odpisów dokumentów, o których mowa w § 1 i 2a, jeżeli ich zgodność z oryginałem jest poświadczona przez notariusza albo występujących w tej sprawie adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego lub radcę Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.”.

Art. 73. W ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 2 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu, Prezesa Rady Ministrów, wicemarszałka Sejmu, wicemarszałka Senatu, wiceprezesa Rady Ministrów, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, ministra, Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Głównego Inspektora Pracy, Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Prezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, wiceprezesa Najwyższej Izby Kontroli, wiceprezesa Trybunału Konstytucyjnego, Szefa Kancelarii Sejmu, Szefa Kancelarii Senatu, zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu, zastępcy Szefa Kancelarii Senatu, Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, zastępcy Głównego Inspektora Pracy, Kierownika Krajowego Biura Wyborczego,

3) Ministra Stanu, Szefa Kancelarii Prezydenta, zastępcy Szefa Kancelarii Prezydenta, zastępcy Prokuratora Generalnego, wiceprezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.”.

Art. 74. W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 66 w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) osób, które odbyły aplikację w Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa oraz przynajmniej przez trzy lata zajmowały stanowisko radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.”;

- 2) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Aplikantom adwokackim wpisanym na listę po odbyciu aplikacji sądowej, prokuratorskiej, radcowskiej, notarialnej lub w Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zakończonej pozytywnie zdany egzaminem, okręgowa rada adwokacka może skrócić okres aplikacji adwokackiej do lat dwóch.”.

Art. 75. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059, z późn. zm.¹²⁾) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3) osób, które co najmniej przez trzy lata zajmowały stanowisko sędziego, prokuratora, radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa albo wykonywały zawód notariusza lub adwokata, którzy stanowiska te, tytuły lub uprawnienia uzyskały na zasadach określonych w przepisach prawa.”;

- 2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada okręgowej izby radców prawnych, aplikantom radcowskim wpisanym na listę po odbyciu zakończonej egzaminem z pozytywnym wynikiem aplikacji sądowej, prokuratorskiej, ad-

wokackiej, notarialnej lub w Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, może skrócić okres aplikacji radcowskiej do dwóch lat, jak również zwolnić od odbycia aplikacji.”.

Art. 76. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953, z późn. zm.¹³⁾) w art. 1 w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w sprawach nieuregulowanych w odrębnych przepisach,”.

Art. 77. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 21, poz. 206, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 14 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) adwokatów, radców prawnych, radców Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, którzy wykonywali ten zawód lub zajmowali takie stanowisko przez co najmniej trzy lata,”.

Art. 78. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 369, z późn. zm.¹⁵⁾) w art. 12 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych, radców Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, którzy wykonywali ten zawód lub zajmowali takie stanowisko przez co najmniej 3 lata,”.

Art. 79. W ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2001 r. Nr 85, poz. 937, z późn. zm.¹⁶⁾) po art. 49 dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Art. 49a. Jeżeli w toku kontroli jednostki kontrolowanej powstanie wątpliwość wymagająca interpretacji przepisów prawnych związanych z ochroną praw lub interesów Skarbu Państwa, dyrektor właściwej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli lub upoważniona przez niego osoba może zwrócić

się do Prezesa Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa o wydanie opinii prawnej w tej sprawie.”.

Art. 80. W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.¹⁷⁾) uchyla się art. 4.

Art. 81. W ustawie z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 13 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W Zgromadzeniu Ogólnym mają prawo wziąć udział przewodniczący zainteresowanych komisji sejmowych, komisji senackich, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka i Prezes Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.”;
- 2) w art. 27 w pkt 8 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, jeżeli zgłosiła swój udział w postępowaniu.”;
- 3) w art. 52 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Uczestnikami postępowania przed Trybunałem są: skarżący, organ, który wydał zakwestionowany akt normatywny, i Prokurator Generalny; uczestnikami są również Rzecznik Praw Obywatelskich lub Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, jeżeli zgłosili swój udział w postępowaniu.”.

Art. 82. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. Nr 106, poz. 679, z późn. zm.¹⁹⁾) w art. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) Prezesa i wiceprezesów oraz starszych radców i radców Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.”.

Art. 83. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1548, z późn. zm.²⁰⁾) w art. 25 w ust. 4 dodaje się drugie zdanie w brzmieniu :

„Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa sprawuje nadzór również nad działalnością Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.”.

Art. 84. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.²¹⁾) w art. 61 w § 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) zajmował stanowisko radcy w Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa – co najmniej przez trzy lata.”.

Art. 85. W ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) w art. 6 w § 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) pozostawał co najmniej osiem lat na stanowisku sędziego, prokuratora, radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa albo przynajmniej przez osiem lat wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza albo przez dziesięć lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego lub pracował w charakterze asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym co najmniej dwa lata.”.

Art. 86. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.²²⁾) w art. 175 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli skargę kasacyjną sporządza sędzia, prokurator, notariusz, radca Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, będący stroną, jej przedstawicielem lub pełnomocnikiem albo jeżeli skargę kasacyjną wnosi prokurator lub Rzecznik Praw Obywatelskich.”.

Art. 87. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804) w art. 1 uchyla się pkt 13, 22 i 28.

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 88. 1. Sprawy, w których zgodnie z przepisami ustawy, po dniu wejścia jej w życie, właściwa jest Prokuratoria Generalna, są prowadzone na dotychczasowych zasadach, aż do ich prawomocnego zakończenia, o ile czynności przed właściwymi organami orzekającymi zostały podjęte przed dniem wejścia w życie ustawy.

2. Prezes Prokuratorii Generalnej może podjąć decyzję o przejęciu do prowadzenia przez Prokuratorię Generalną poszczególnych spraw lub pewnej kategorii spraw, o których mowa w ust. 1, ze względu na szczególny interes Skarbu Państwa. O przejęciu sprawy Prezes Prokuratorii Generalnej powiadamia właściwy organ orzekający oraz strony lub uczestników postępowania.

Art. 89. 1. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w drodze zarządzenia, powoła w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszego artykułu Pełnomocnika do spraw organizacji Prokuratorii Generalnej, zwanego dalej „Pełnomocnikiem”, określając zakres jego zadań i środki niezbędne do

ich realizacji. Celem działania Pełnomocnika jest zorganizowanie Prokuratorii Generalnej, w tym oddziałów Prokuratorii Generalnej, zatrudnienie pracowników oraz podjęcie innych czynności niezbędnych do rozpoczęcia jej pracy. Z chwilą powołania Prezesa Prokuratorii Generalnej Pełnomocnik kończy swoją działalność.

2. Pełnomocnik w okresie sprawowania swojej funkcji wykonuje zadania dyrektora generalnego urzędu na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

3. Nadzór nad działalnością Pełnomocnika sprawuje minister właściwy do spraw Skarbu Państwa.

4. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, na zasadach określonych w odrębnych przepisach, wyposaży Prokuratorię Generalną w nieruchomości oraz środki trwałe i obrotowe niezbędne do jej działalności.

5. Członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w komórkach obsługi prawnej administracji rządowej (departamentach prawnych, biurach prawnych, zespołach radców prawnych), jak też w innych komórkach organizacyjnych, spełniający wymogi określone w art. 29 ust.1 pkt 1-3, 5 i 7, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego artykułu, mogą zgłosić Pełnomocnikowi zamiar przejścia do pracy w Prokuratorii Generalnej. W drodze porozumienia z dotychczasowym pracodawcą, zawartego na wniosek Pełnomocnika może on zatrudnić na stanowisku radcy Prokuratorii Generalnej pracownika, który zgłosił zamiar przejścia do pracy w Prokuratorii Generalnej.

6. W okresie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy, na stanowisko radcy Prokuratorii Generalnej mogą być przyjęte, w drodze konkursu, również osoby, które po odbyciu wymaganej przepisami prawa aplikacji, złożyły egzamin sędziowski, prokuratorski, radcowski, adwokacki lub notarialny i spełniają wymogi określone w art. 29 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7.

7. Szczegółowy tryb przeprowadzania konkursu określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw Skarbu Państwa w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, zapewniając należyty poziom wiedzy radców Prokuratorii Generalnej.

8. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami, działami i rozdziałami budżetu państwa w przypadkach przejmowania przez Prokuratorię Generalną zadań realizowanych dotychczas przez inne organy.

Art. 90. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r., z wyjątkiem art. 89, który wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

-
- 1) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1207 i Nr 145, poz. 1537.
  - 2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001 i Nr 120, poz. 1252.
  - 3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255 oraz z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 981, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783 i Nr 172, poz. 1804.
  - 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 155, poz. 1014, z 1999 r. Nr 72, poz. 802 i Nr 110, poz. 1255, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 199, poz. 1939 i Nr 223, poz. 2217 oraz z 2004 r. Nr 116, poz. 1202.
  - 5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252, Nr 121, poz. 1264 i Nr 144, poz. 1530.
  - 6) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 26, poz. 228, Nr 60, poz. 636, Nr 72, poz. 802, Nr 78, poz. 875 i Nr 110, poz. 1256, z 2000 r. Nr 9, poz. 118, Nr 95, poz. 1041, Nr 104, poz. 1104 i Nr 119, poz. 1249, z 2001 r. Nr 8, poz. 64, Nr 27, poz. 298, Nr 39, poz. 459, Nr 72, poz. 748, Nr 100, poz. 1080, Nr 110, poz. 1189, Nr 111, poz. 1194, Nr 130, poz. 1452 i Nr 154, poz. 1792, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 155, poz. 1287, Nr 169, poz. 1387, Nr 199, poz. 1673, Nr 200, poz. 1679 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 56, poz. 498, Nr 65, poz. 595, Nr 135, poz. 1268, Nr 149, poz. 1450, Nr 166, poz. 1609, Nr 170, poz. 1651, Nr 190, poz. 1864, Nr 210, poz. 2037, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2255 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808.
  - 7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 123, poz. 1353 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052.

-
- 8) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188 oraz z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626 i Nr 93, poz. 889.
- 9) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255 oraz z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 981, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783 i Nr 172, poz. 1804.
- 10) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 22, poz. 98 i Nr 50, poz. 262, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1989 r. Nr 34, poz. 178, z 1991 r. Nr 100, poz. 443, z 1993 r. Nr 1, poz. 1, z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 142, poz. 701, z 1996 r. Nr 73, poz. 350, Nr 89, poz. 402, Nr 106, poz. 496 i Nr 139, poz. 647, z 1997 r. Nr 75, poz. 469 i Nr 133, poz. 883, z 1998 r. Nr 155, poz. 1016 i Nr 160, poz. 1065, z 1999 r. Nr 110, poz. 1255, z 2000 r. Nr 6, poz. 69 i Nr 48, poz. 552, z 2001 r. Nr 154, poz. 1784 i 1800, z 2002 r. Nr 214, poz. 1805 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 45, poz. 391 i Nr 65, poz. 595 oraz z 2004 r. Nr 33, poz. 285 i Nr 116, poz. 1202.
- 11) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 303 i Nr 62, poz. 577.
- 12) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 303 i Nr 62, poz. 577.
- 13) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 123, poz. 1353 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052.
- 14) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 213, poz. 1802 oraz z 2003 r. Nr 28, poz. 2256.
- 15) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 124, poz. 1152 i Nr 217, poz. 2142 oraz z 2004 r. Nr 62, poz. 577, Nr 147, poz. 1547 i Nr 173, poz. 1802.
- 16) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 oraz z 2004 r. Nr 123, poz. 1291.
- 17) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 106, poz. 673, Nr 115, poz. 741 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 155, poz. 1014, z 2000 r. Nr 48, poz. 550, z 2001 r. Nr 4, poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 240, poz. 2055 oraz z 2004 r. Nr 99, poz. 1001 i Nr 123, poz. 1291.
- 18) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 48, poz. 552 i Nr 53, poz. 638 oraz z 2001 r. Nr 98, poz. 1070.
- 19) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 1999 r. Nr 49, poz. 483, z 2000 r. Nr 26, poz. 306, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 214, poz. 1806 oraz z 2003 r. Nr 137, poz. 1302.

-
- 20) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 i Nr 190, poz. 1864 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 69, poz. 624, Nr 91, poz. 873, Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1206.
- 21) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 304 i Nr 130, poz. 1376.
- 22) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1692.

UZASADNIENIE

I. Uzasadnienie ogólne

Celem projektowanej ustawy jest zapewnienie w ramach jednej, wysoko wyspecjalizowanej instytucji, jaką ma być Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, skutecznego systemu ochrony prawnej praw lub interesów Skarbu Państwa. W rezultacie powołania Prokuratorii Generalnej nastąpi ujednoczenie zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przed krajowymi i międzynarodowymi sądami, wykonywanego dotąd w sposób zdecentralizowany przez różne organy państwowe, a wywodzącego się jeszcze z lat 50-tych ubiegłego wieku, gdy sprawy gospodarcze zostały wydzielone z procesu cywilnego do państwowego arbitrażu gospodarczego. Skutkiem tego była likwidacja Prokuratorii Generalnej RP, niezwykle skutecznie broniącej interesów Skarbu Państwa w okresie międzywojennym.

Powołanie do życia Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa odpowiada założeniom Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej powierzającej Rządowi w art. 146 ust. 4 pkt 4 zadanie ochrony interesów Skarbu Państwa oraz w art. 218 – ustawowe uregulowanie organizacji Skarbu Państwa oraz zarządzania jego majątkiem. Projektowana ustawa o Prokuratorii Generalnej wraz z ustawą z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa będzie zatem stanowiła kompleksową realizację dyspozycji powyższych norm konstytucyjnych.

Instytucja Prokuratorii Generalnej jako ustawowego obrońcy interesów Państwa znana jest nie tylko w polskiej tradycji prawnej. Funkcjonuje ona m. in. w Hiszpanii od 1881 r. pod postacią Korpusu Adwokatów Państwa (Cuerpo de Abogados del Estado), działalność którego została ostatnio uregulowana Dekretem Królewskim Nr 997/2003 z dnia 25 lipca 2003 r.

Prokuratoria Generalna w proponowanej koncepcji powinna zapewnić nie tylko jednolite zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed sądami krajowymi i międzynarodowymi (działalność obrończa), ale również wydawanie na wniosek władz lub jednostek państwowych opinii prawnych w sprawach większej wagi dla

praw lub interesów majątkowych Państwa oraz udzielanie tym władzom porad prawnych (działalność opiniodawczo-interpretacyjna). Nie ma również przeszkód, by Prokuratoria Generalna mogła, na wniosek Ministra Skarbu Państwa, uczestniczyć w opracowaniu projektów aktów prawnych dotyczących praw i interesów majątkowych Państwa (działalność legislacyjna).

Bez dwóch ostatnich funkcji działalność Prokuratorii Generalnej sprowadzałaby się jedynie do roli urzędu sądowo-obrończego.

Funkcje Prokuratorii Generalnej przesądziły o ukształtowaniu jej w projekcie rządowym jako instytucji ochrony prawnej, z własną pragmatyką służbową i odrębnym systemem szkolenia kadry pracowników, którzy po odbyciu aplikacji i zdaniu egzaminu zawodowego będą mogli kontynuować pracę w strukturach Prokuratorii na warunkach porównywalnych z pracą sędziów, prokuratorów, czy też pracowników Najwyższej Izby Kontroli.

Ponieważ do zadań Prokuratorii, jako kolegiального adwokata, będzie należała ochrona praw i interesów Skarbu Państwa, a nie podejmowanie rozstrzygnięć o charakterze władczym, projekt przewiduje dla niej formę prawną państwowej jednostki organizacyjnej, działającej na podobnych zasadach jak Rządowe Centrum Legislacji, czy też Rządowe Centrum Studiów Strategicznych, z ustawowo określonym zakresem kompetencji (art. 1). Nadzór nad Prokuratorią Generalną projekt ustawy powierza Ministrowi Skarbu Państwa, jako organowi, z mocy przepisu art. 25 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, właściwemu w sprawach ochrony interesów Skarbu Państwa. W sprawach wyraźnie zastrzeżonych ustawą Prokuratoria jest upoważniona do reprezentowania interesów Skarbu Państwa przed sądami i innymi organami orzekającymi. Może też przejąć od innych organów państwowych prowadzenie każdej sprawy, jeżeli wymaga tego, według jej oceny, potrzeba ochrony ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

Działalność Prokuratorii będzie opierała się na zasadzie kolegialności (art. 19), niezależności i rzetelności prawniczej (art. 2), przy czym w razie wątpliwości sprawy powinny być, zgodnie z zasadą *in dubio pro fisci*, rozstrzygane przez Prokuratorię na korzyść Skarbu Państwa, co zasadniczo będzie odróżniało ją od kancelarii prawnych czy też adwokackich.

Zapotrzebowanie na tego rodzaju instytucję ostatnio wzrasta w związku z trudnościami na jakie napotykają urzędy i instytucje państwowe działające w warunkach rozchwianego systemu prawa, olbrzymimi powikłaniami w sferze stosunków własnościowych oraz narastającymi roszczeniami wobec Skarbu Państwa (zgodnie z art. 77 Konstytucji i zmienionego ostatnio artykułu 417 Kodeksu cywilnego odpowiedzialność Skarbu Państwa uległa rozszerzeniu w porównaniu z dotychczasowymi regulacjami prawnymi). Sytuacja ta często zmusza władze państwowe do poszukiwania obsługi prawnej interesów Skarbu Państwa na wolnym rynku, tj. zlecenia jej kancelariom prawnym, które według Raportu NIK z 2001 r. za opracowanie projektów aktów normatywnych i ekspertyz prawnych pobierały od państwowych jednostek honoraria według taryfy 200-300 USD za 1 godzinę.

Istniejący system ochrony prawnej nie jest więc ani tani, ani też nie zabezpiecza w sposób należyty interesów Skarbu Państwa. Straty budżetu Państwa z powodu słabej ochrony prawnej interesów Państwa, niekorzystnie zawartych umów czy też przegranych procesów sądowych są niepoliczalne. Zapewnienie przez Prokuratorię ochrony prawnej interesów Państwa na wysokim profesjonalnym poziomie może okazać się jednym z najbardziej skutecznych środków wspomagających proces naprawy finansów publicznych oraz zagwarantuje na przyszłość większą skuteczność Państwa Polskiego zarówno w obronie sądowej przed roszczeniami, jak i dochodzeniu roszczeń od innych podmiotów.

Prokuratoria Generalna może wspomóc również proces stanowienia prawa, opiniując bądź opracowując projekty aktów prawnych, dotyczące praw lub interesów Skarbu Państwa, nie wkraczając w kompetencje w zakresie inicjatywy tworzenia prawa, zastrzeżone konstytucyjnie dla organów administracji rządowej i innych organów państwowych.

Niniejszy projekt w sposób zasadniczy różni się od projektów poselskich (druki sejmowe Nr 1834 i Nr 2791), które odstępując od tradycyjnej formuły Prokuratorii jako organu ochrony prawnej interesów Skarbu Państwa wyposażają ją w kompetencje nadzorcze w zakresie rozporządzania mieniem Skarbu Państwa i procesami prywatyzacyjnymi, prowadząc do konfliktu kompetencji między organami administracji rządowej. Z tego właśnie powodu skutecznie została

zawetowana przez Prezydenta RP ustawa o Prokuraturii Generalnej RP uchwalona w dniu 8 stycznia 1999 r.

Projekt rządowy nie łączy też funkcji obrończych Prokuraturii z kompetencjami kontrolnymi, które są zastrzeżone przez Konstytucję dla Najwyższej Izby Kontroli. Przewiduje natomiast współdziałanie Prokuraturii z NIK (art. 79).

Działalność Prokuraturii we wszystkich trzech sferach (zastępstwa procesowego, opiniodawczo-interpretacyjnej i legislacyjnej) powinna przyczynić się zarówno do umacniania praworządności, jak i ograniczenia strat Państwa w sferze finansów publicznych.

II. Uzasadnienie szczegółowe

Projekt ustawy składa się z 90 artykułów podzielonych na 10 rozdziałów, regulujących kolejno: przepisy ogólne, zakres działania Prokuraturii, czynności i pełnomocnictwa Prokuraturii, organizację Prokuraturii, prawa i obowiązki radców Prokuraturii (pragmatykę służbową), odpowiedzialność dyscyplinarną radców, aplikację w Prokuraturii oraz status prawny pracowników pomocniczych i obsługi. Projekt kończą rozdziały o zmianach w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe.

W Rozdziale 1 „Przepisy ogólne” jako główne zadanie Prokuraturii projekt ustawy przewiduje ochronę prawną praw lub interesów Skarbu Państwa w postępowaniach przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi (art. 1 ust. 1). Ochronę tę rozumie jednak szeroko, zaliczając do niej nie tylko zastępstwo procesowe, ale również działalność opiniodawczo-interpretacyjną Prokuraturii Generalnej (art. 11), w rezultacie czego działalność Prokuraturii będzie układała się w dwóch pionach:

- 1) zastępstwa procesowego,
- 2) opiniodawczo-interpretacyjnym.

W sprawach zastrzeżonych przez ustawę do wyłącznej kompetencji Prokuraturii Generalnej będzie ona przedstawicielem ustawowym Skarbu Państwa (quasi-stroną), co wyrażają zmiany do art. 29, 30 i 67 K.p.c.

Na czele Prokuraturii, zaliczanej do systemu instytucji ochrony prawnej, stoi Prezes, który reprezentuje Prokuratorię i jest przełożonym wszystkich jej pracowników (art. 20). Natomiast sama Prokuratoria będąc w istocie instytucją ochrony prawnej, funkcjonującą wewnątrz podobnie do sądu czy też do Prokuratury, będzie w istocie kolegią adwokatem Skarbu Państwa.

Ochronę prawną praw lub interesów Państwa, poza Prokuratorią, nadal będą wykonywały służby prawne organów administracji rządowej i państwowych jednostek organizacyjnych, tylko w węższym niż dotychczas zakresie, ponieważ prowadzenie spraw o większym ciężarze gatunkowym (powyżej 1 mln zł oraz przed Sądem Najwyższym) przejmie od nich Prokuratoria Generalna (art. 8). W sprawach nie wymagających wysokich kwalifikacji prawniczych pewne czynności związane z ochroną interesów Państwa mogą wykonywać jak dotychczas, również inni pracownicy państwowi jednostek organizacyjnych, np. w sprawach wymienionych w art. 4 ust. 3 projektu.

Utrzymane zostały również kompetencje wojewodów i starostów upoważnionych odrębnymi przepisami do zastępstwa praw i interesów Państwa, z wyłączeniami przedmiotowymi i kwotowymi określonymi niniejszą ustawą (art. 8 ust. 2).

Rozdział 2. Zakres działania Prokuraturii Generalnej

Rozdział 2, określając zakres działania Prokuraturii Generalnej, zastrzega do jej wyłącznej kompetencji zastępstwo przed Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 1 pkt 1). Natomiast zastępstwo przed wszystkimi innymi sądami i organami orzekającymi – tylko w sprawach o wartości ponad 1 mln zł (art. 8 ust. 1), z wyłączeniem z mocy ustawy zastępstwa w sprawach z zakresu prawa pracy, stosunku służbowego, w postępowaniu wieczystoksięgowym, podatkowym, rejestrowym, upadłościowym i egzekucyjnym (art. 4 ust. 3). Prokuratoria będzie jednak mogła przejąć ich prowadzenie na wniosek właściwego organu lub jednostki, jeżeli wymagać tego będzie ważny interes Państwa (art. 6).

W sprawach o wartości poniżej 1 mln zł, właściwe będą organy administracji rządowej i państwowe jednostki organizacyjne oraz ich służby prawne. Prokuratoria

może jednak, ze względu na ochronę ważnego interesu Skarbu Państwa, zdecydować z urzędu o przejęciu prowadzenia sprawy również o wartości poniżej 1 mln zł (art. 8 ust. 3).

Zastępstwo praw i interesów publicznych w postępowaniu karnym, sądowoadministracyjnym, przed trybunałami międzynarodowymi i innymi organami orzekającymi Prokuratoria wykonuje tylko fakultatywnie, na żądanie zainteresowanych władz (art. 7).

Prokuratoria nie wykonuje zastępstwa państwowych jednostek organizacyjnych wyposażonych w osobowość prawną, które powinny we własnym zakresie zorganizować obsługę prawną (art. 4 ust. 4).

Projekt zapewnia zatem dostateczną elastyczność w funkcjonowaniu Prokuratorii, pozwalając na przejmowanie prowadzenia spraw, bez względu na ich wartość, a nawet spraw wyłączonych przedmiotowo, wymienionych w art. 4 ust. 3. Stanowisko Prokuratorii w tym zakresie będzie miało charakter wiążący dla wnioskodawcy (art. 6 ust. 3).

Ustawa ustala obowiązek corocznego przedkładania Prezesowi Rady Ministrów sprawozdań z działalności Prokuratorii Generalnej (art. 3).

Rozdział 3. Czynności i pełnomocnictwa Prokuratorii Generalnej

Określa m.in. procedury postępowania Prokuratorii związane ze wszczęciem postępowania lub przystąpieniem do toczącego się już postępowania oraz określa zasadę właściwości tego oddziału Prokuratorii, w okręgu którego znajduje się siedziba podmiotu zastępowanego (art. 14 ust. 1).

Jeżeli pozew lub pismo procesowe wpływa wprost do podmiotu zastępowanego, to jest on zobowiązany niezwłocznie przekazać sprawę Prokuratorii wraz ze swoim stanowiskiem oraz posiadanymi w tej sprawie materiałami i dowodami (art. 14 ust. 3). Prokuratoria nie jest jednak związana treścią wniosków składanych przez podmiot zastępowany. W razie rozbieżności poglądów co do sposobu prowadzenia spraw, Prokuratoria postępuje zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą i przekonaniem,

powiadamiając o tym podmiot zastępowany i uzasadniając zajęte stanowisko (art. 15 ust. 2).

Do zastępstwa procesowego upoważnieni są wyłącznie radcowie Prokuraturii, wyposażeni w pełnomocnictwo procesowe ogólne zawarte w legitymacji służbowej (art. 16 ust. 3). Są oni niezależni przy wykonywaniu czynności procesowych. Obowiązani są jednak do działania w ramach kolegialnie zajętego stanowiska w sprawach o istotnym znaczeniu dla ochrony praw lub interesów Skarbu Państwa (art. 19).

Ustawa dopuszcza możliwość powierzenia przez Prezesa Prokuraturii zastępstwa radcy prawnemu lub adwokatowi nie będącemu pracownikiem Prokuraturii, jeżeli zachodzi potrzeba zastępstwa przed sądami lub innymi organami orzekającymi za granicą, w sprawach wymagających znajomości prawa obcego (art. 18).

Rozdział 4. Organizacja Prokuraturii Generalnej

Określa pozycję prawną Prezesa Prokuraturii, strukturę i organizację Prokuraturii oraz zasady wewnętrznego funkcjonowania, pozostawiając kwestie szczegółowe do uregulowania w statucie nadanym rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów.

Stanowisko Prezesa jest stanowiskiem merytorycznym a nie politycznym, dlatego też projekt przewiduje, że kandydaci na to stanowisko muszą posiadać kwalifikacje zawodowe niezbędne do zajmowania stanowiska radcy Prokuraturii (art. 21 ust. 4 w związku z art. 29).

Na strukturę organizacyjną Prokuraturii składają się oddziały terytorialne, umiejscowione w okręgach sądów apelacyjnych oraz Główny Urząd Prokuraturii w Warszawie. Główny Urząd w Warszawie i oddziały będą składały się z wydziałów do spraw merytorycznych i z sekretariatu. Wydziałami będą kierowali naczelnicy, rekrutujący się spośród najbardziej doświadczonych radców.

Podobnie jak w sądach lub prokuraturze, ważną rolę będą pełnił w Głównym Urzędzie i oddziałach sekretariatu, którymi będą kierować: naczelny sekretarz

odpowiedzialny za sprawy ogólnoadministracyjne, personalne i finansowe oraz kierownicy sekretariatów w oddziałach.

Szczegółowe zasady funkcjonowania Głównego Urzędu i oddziałów powinny określać ich regulaminy, przewidując m.in. takie ciała kolegialne jak Prezydium Prokuratury, Ogólne Zebranie Prokuratury i kolegia wydziałowe, a w oddziałach ogólne zebrania oddziałowe i kolegia wydziałów.

Prokuratura Generalna wraz ze swoimi oddziałami będzie stanowiła jedną jednostkę budżetową (art. 25), która powinna być wyposażona w środki trwałe i obrotowe (art. 51 ust. 2 i art. 54 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami), chociaż w sprawach merytorycznych oddziały Prokuratury będą upoważnione do samodzielnego podejmowania i wykonywania czynności zastępstwa Skarbu Państwa (art. 24 ust. 1). Prokuratura będzie prowadziła gospodarkę finansową na zasadach określonych w ustawie o finansach publicznych dla państwowych jednostek budżetowych.

Rozdział 5. „Radcowie Prokuratury Generalnej”

Personel Prokuratury będzie składał się z czterech kategorii pracowników:

- pracowników z powołania (prezes i wiceprezesi) z którymi stosunek pracy zawiązuje się i rozwiązuje się aktem administracyjnym (art. 68 i n. Kodeksu pracy),
- radców Prokuratury Generalnej, dla których projekt ustawy ustanawia odrębną pragmatykę, analogiczną do pragmatyk innych zawodów prawniczych w służbie państwowej (np. sędziów, prokuratorów czy też ekspertów Urzędu Patentowego),
- aplikantów Prokuratury Generalnej,
- pracowników zatrudnionych na stanowiskach pomocniczych i obsługi, do których będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 6 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, a w sprawach nieuregulowanych tymi przepisami – Kodeks pracy.

Ustawa stawia wysokie wymagania co do kwalifikacji zawodowych radców Prokuraturii Generalnej, m.in. odbycie 3,5-letniej aplikacji, zakończonej zdanym egzaminem państwowym (art. 29), dopuszczając tylko w czasie pierwszego naboru odstępnie w drodze wyjątku od wymogu 3,5-letniego stażu lub wymogu zdania egzaminu uzupełniającego (art. 89 ust. 5). Przyjmowanie zarówno na aplikację w Prokuraturii Generalnej, jak i przyjmowanie do pracy w ramach pierwszego naboru, z wyjątkiem odnośnie do członków korpusu służby cywilnej, będzie odbywało się w drodze konkursu. Zastępstwo procesowe Skarbu Państwa będą mogli pełnić tylko radcowie (art. 16 ust. 1), choć w drodze wyjątku możliwe będzie udzielenie pełnomocnictwa procesowego radcom prawnym lub adwokatom spoza Prokuraturii Generalnej (art. 18).

Wynagrodzenie radców Prokuraturii Generalnej będzie składało się z wynagrodzenia zasadniczego, dodatku za wieloletnią pracę oraz ewentualnie dodatku funkcyjnego (art. 40). Sprawa odpowiedniego wyważenia wynagrodzeń pracowników Prokuraturii z innymi zawodami prawniczymi ma bardzo istotne znaczenie. Za wysokie wynagrodzenie może spowodować ucieczkę sędziów, prokuratorów i radców prawnych do Prokuraturii, osłabiając te zawody. Natomiast za niskie wynagrodzenie spowoduje ruch odwrotny i utrzymywanie się w Prokuraturii vacatów na stanowiskach radców, obniżając poziom pracy i przydatność tej instytucji dla obrony interesów Skarbu Państwa.

Projekt ustawy zapewnia elastyczność regulowania wynagrodzenia za pracę w Prokuraturii Generalnej, upoważniając Radę Ministrów do wydania rozporządzenia, określającego szczegółowo kwestie wynagrodzeń (art. 40 ust. 2).

Na podkreślenie zasługuje przewidziana projektem stabilność stosunku pracy radców Prokuraturii, który może ulec rozwiązaniu tylko w ściśle określonych przez ustawę sytuacjach, m.in. w rezultacie orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia z pracy (art. 50). Ustawa dopuszcza także możliwość rozwiązania stosunku pracy w drodze wypowiedzenia dokonanego przez pracownika lub w drodze porozumienia stron (art. 51).

Rozdział 6. „Odpowiedzialność dyscyplinarna radców Prokuraturii Generalnej” została uregulowana w projekcie ustawy w sposób analogiczny do odpowiedzialności dyscyplinarnej innych zawodów prawniczych w służbie państwowej, np. sędziów, prokuratorów (art. 53 – 62).

Rozdział 7. „Aplikacja w Prokuraturii Generalnej”

Aplikacja radcowska zbliżona będzie do aplikacji sądowej lub prokuratorskiej, przy czym nabór na aplikację będzie odbywał się wyłącznie w drodze konkursu (art. 65 ust. 1). Czas trwania aplikacji: trzy i pół roku, w tym 1 rok przewidziany na praktykę w sądach i prokuraturze (art. 63). Aplikant jest pracownikiem mianowanym wykonującym zadania Prokuraturii, podobnie jak radcowie Prokuraturii (art. 64). Projekt nie przewiduje pozaetatowej aplikacji.

Szczegółowe zasady odbywania aplikacji, w tym program szkolenia, zakres egzaminu, skład komisji egzaminacyjnych przewidziano do regulacji w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa (art.68).

Rozdział 8. „Pracownicy pomocniczy i obsługi”

Przewiduje, że do tej kategorii pracowników stosują się przepisy ustawy z dnia 6 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, a w sprawach nieuregulowanych tymi przepisami – Kodeks pracy (art. 71).

Rozdział 9. „Zmiany w przepisach obowiązujących” zawiera szereg nowelizacji, pozwalających właściwie usytuować Prokuratorię Generalną w systemie organów ochrony prawnej.

W kodeksie postępowania cywilnego (art. 72 projektu) ważniejsze zmiany polegają na:

- 1) ustanowieniu zasady, że powództwo przeciwko Skarbowi Państwa wytacza się według siedziby właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Prokuraturii

Generalnej, z działalnością której wiąże się dochodzone roszczenie (art. 29 K.p.c.),

- 2) przesądzeniu, że w zakresie spraw zastrzeżonych do kompetencji Prokuraturii jest ona przedstawicielem ustawowym Skarbu Państwa (art. 67 § 2 K.p.c.),
- 3) rozszerzeniu kręgu osób upoważnionych do zastępstwa Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym również o radców Prokuraturii Generalnej (art. 87¹ K.p.c.).

Przepisy art. 74, 75, 77, 78, 84 i 85 projektu regulują zasady przepływu między Prokuratorią Generalną a innymi zawodami prawniczymi, dopuszczając wpis radców Prokuraturii na listę adwokatów, radców prawnych, notariuszy lub uzyskanie dostępu do stanowiska prokuratora lub sędziego, jeżeli odpowiadają warunkom określonym ustawami regulującymi te zawody (np. jeżeli przez określoną ilość lat wykonywały zawód radcy Prokuraturii Generalnej).

Przepis art. 79 projektu dotyczy współdziałania Prokuraturii Generalnej z Najwyższą Izbą Kontroli. Jeżeli w toku kontroli państwowej jednostki organizacyjnej powstanie wątpliwość wymagająca interpretacji przepisów prawnych związanych z ochroną praw lub interesów Skarbu Państwa, dyrektor właściwej jednostki organizacyjnej NIK może zwrócić się do Prokuraturii Generalnej o wydanie opinii. Najwyższej Izbie Kontroli udostępniane będą również opinie wydane przez Prokuratorę na wniosek właściwych organów administracji rządowej. Celem tej regulacji jest wsparcie NIK opiniami prawnymi Prokuraturii oraz uniknięcie ew. rozbieżności w interpretowaniu przepisów prawnych przez obydwie instytucje.

Przepis art. 81 reguluje udział Prokuraturii Generalnej w postępowaniach przed Trybunałem Konstytucyjnym, rozszerzając krąg podmiotów uprawnionych do udziału w tych postępowaniach.

Przejęcie przez Prokuratorę Generalną zadań w zakresie ochrony prawnej mienia i interesów Skarbu Państwa czyni niezbędnym dokonanie zmian również w funkcjach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa (art. 80), w szczególności skreślenie jako zbędnego art. 4 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania

uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, który przewidywał możliwość przejmowania przez Ministra Skarbu Państwa zastępstwa procesowego organów państwowych

i państwowych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej; przejmowanie zastępstwa procesowego przez Ministra tych jednostek lub organów stanie się bowiem zbędne w sytuacji powołania wyspecjalizowanego organu do spraw zastępstwa Skarbu Państwa.

W związku z powołaniem do życia instytucji Prokuraturii Generalnej i ustanowienia nadzoru ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa nad Prezesem Prokuraturii Generalnej projekt wprowadza odpowiednie zmiany w art. 25 ustawy o działach administracji rządowej (art. 83).

Rozdział 10. „Przepisy przejściowe i końcowe”

Zawiera regulacje przewidujące stopniowe przejmowanie spraw przez Prokuratorie Generalną tak, aby na początku swojego funkcjonowania miała ona do czynienia wyłącznie z nowymi sprawami, tj. sprawami wniesionymi do sądów po dniu wejścia w życie ustawy (art. 88 ust. 1). Wszczęte wcześniej sprawy sądowe i inne powinny być prowadzone na dotychczasowych zasadach, aż do ich ukończenia, chyba że Prezes Prokuraturii Generalnej, ze względu na szczególny interes Skarbu Państwa, uzna za możliwe przejęcie konkretnej sprawy lub pewnych kategorii spraw do prowadzenia przez Prokuratorie w danym sądzie. Decydujące znaczenie będzie miał czas, w jakim uda się zorganizować urząd Prokuraturii i skompletować jego stan osobowy.

Uruchomienie działalności Prokuraturii Generalnej byłoby w ogóle niemożliwe ze względu na brak radców odpowiadających wysokim kryteriom profesjonalnym postawionym przez ustawę (art. 29). Na specjalistów, którzy ukończą aplikację w Prokuraturii będzie można liczyć nie wcześniej niż za 3-4 lata od dnia wejścia w życie ustawy. Stąd też konieczny był przepis przejściowy umożliwiający członkom korpusu służby cywilnej z wykształceniem prawniczym i z odpowiednim doświadczeniem zawodowym zatrudnionym w jednostkach obsługi prawnej administracji rządowej (departamentach prawnych, biurach legislacyjnych czy zespołach radców prawnych) przejście w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie

ustawy do pracy w Prokuraturii Generalnej (art. 89 ust. 5). Ze względów praktycznych, wymagających skompletowania w krótkim czasie pierwszego składu pracowniczego, zrezygnowano z wymogu wieku 27 lat oraz odbycia 3,5 letniej aplikacji (art. 29 ust. 1 pkt 4 i 6).

Projekt ustawy dopuszcza w okresie pierwszych trzech lat od uchwalenia ustawy skompletowanie w drodze konkursu stanu osobowego pracowników mianowanych Prokuraturii również spośród osób, które zdały egzamin sędziowski, prokuratorski, radcowski, adwokacki lub notarialny, ale z powodu braku etatów nie uzyskały zatrudnienia (art. 89 ust. 6).

Zadanie zorganizowania w krótkim czasie od podstaw nowej instytucji ochrony prawnej jaką ma być Prokuratoria Generalna będzie wymagało powołania przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Skarbu Państwa Pełnomocnika do spraw organizacji Prokuraturii Generalnej, jako organu pomocniczego, który powinien być odpowiednio umocowany do działań oraz wyposażony w niezbędne środki (art. 89 ust. 1). W związku z tym projekt ustawy zobowiązuje Ministra Skarbu Państwa do wyposażenia Prokuraturii w mienie i inne środki niezbędne do rozpoczęcia jej działalności (art. 89 ust. 4). Pełnomocnik będzie mógł przystąpić do działania praktycznie niezwłocznie, tak aby przygotować urząd Prokuraturii do działania.

Projekt zakłada wejście w życie ustawy z dniem 1 stycznia 2005 r.

Ocena Skutków Regulacji

I. Cel wprowadzenia ustawy

Podstawowym celem ustawy jest zapewnienie skutecznej ochrony interesów i mienia Skarbu Państwa przez zapewnienie jednolitego zastępstwa procesowego tej osoby prawnej.

II. Zakres oceny skutków regulacji

Przygotowana ocena skutków regulacji sporządzona została zgodnie z obowiązującymi zasadami i obejmuje minimalny zakres oceny.

III. Konsultacje projektu

Projekt ustawy został przesłany do konsultacji organom instytucji prawnych, ustawy których nowelizuje projekt ustawy o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, a w szczególności Prezesom:

- Naczelnej Rady Adwokackiej,
- Krajowej Rady Radców Prawnych,
- Krajowej Rady Notarialnej,
- Najwyższej Izby Kontroli,
- Trybunału Konstytucyjnego,
- Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
- Krajowej Rady Sądownictwa,
- Naczelnego Sądu Administracyjnego.

IV. Skutki wprowadzenia regulacji

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu oraz sektora publicznego

Przyjęcie ustawy spowoduje konieczność wydatkowania z budżetu państwa środków finansowych niezbędnych dla zapewnienia funkcjonowania nowej instytucji państwowej powołanej do ochrony praw i interesów Skarbu Państwa. W chwili obecnej funkcjonuje ok. 3800 państwowych jednostek organizacyjnych (*stationes fisci*) nie posiadających osobowości prawnej (2631 jednostek podległych urzędom centralnym i 726 jednostek podległych urzędom wojewódzkim). Zastępstwo procesowe tych jednostek przeszłoby do Prokuraturii Generalnej zorganizowanej w 10 oddziałach terenowych (w Białymstoku, Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie i we Wrocławiu) oraz w Urzędzie Głównym Prokuraturii w Warszawie. Utworzenie Prokuraturii Generalnej nie spowoduje znacznego wzrostu zatrudnienia w administracji, gdyż zakłada się, że zdecydowana większość osób, które zostaną zatrudnione w Prokuraturii pochodzić będzie z dotychczasowych jednostek obsługi prawnej. Ostateczna liczba osób zatrudnionych zależy też będzie od ilości spraw, które Prokuratura będzie miała obsługiwać. Jeżeli nastąpi obniżenie progu z kwoty 1 000 000 zł na niższy, to liczba spraw objętych właściwością Prokuraturii Generalnej będzie wzrastać.

Z dotychczas zebranych informacji z 14-stu ministerstw wynika, że prowadzonych jest aktualnie 10 285 spraw sądowych, o łącznej wartości blisko 4,2 mld zł, z czego w 197 sprawach wartość przedmiotu sporu przekracza 4 mln zł, w 107 sprawach – 1 mln zł, a ponad 9 105 spraw, to sprawy o wartości przedmiotu sporu poniżej 1 mln zł. Przy obsłudze tych spraw zatrudnionych jest 177 osób (w załączeniu: tabela nr 1). Natomiast łącznie z innymi urzędami centralnymi, urzędami wojewódzkimi, starostwami, urzędami skarbowymi i Lasami Państwowymi ogólna liczba prowadzonych spraw przekracza 32 tysiące, na łączną kwotę ponad 7,2 mld zł, z czego w 324 sprawach wartość przedmiotu sporu przekracza 4 mln zł, w 406 – ponad 1 mln zł, a ponad 18 tysięcy spraw to sprawy o wartości przedmiotu sporu poniżej 1 mln zł. Łącznie przy obsłudze tych spraw zatrudnionych jest 1 580 osób (w załączeniu – tabela nr 2).

Opierając się na tych danych, przyjęto właściwość Prokuraturii Generalnej w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przekracza 1 mln zł, pozostawiając sprawy o niższej wartości w kompetencji dotychczas

prowadzących je urzędów i jednostek organizacyjnych. Należy mieć przy tym na uwadze, że zebrane informacje są jeszcze niepełne i liczba spraw podlegających przekazaniu do prowadzenia przez Prokuratorię może być znacznie większa.

Dla porównania z okresem międzywojennym: ze sprawozdania Prezesa Prokuratorii Generalnej za 1935 r. wynika, że prowadziła ona wówczas 70 tys. spraw sądowych oraz wydała blisko 7 tys. opinii, zatrudniając w oddziałach średnio po 15 pracowników mianowanych (radców i referendarzy), nie licząc Urzędu Głównego Prokuratorii w Warszawie, w którym w 1939 r. było zatrudnionych ponad 50 pracowników mianowanych.

Biorąc pod uwagę okoliczność, że obecnie stosunki własnościowe są bardziej skomplikowane, a ilość roszczeń odszkodowawczych kierowanych do Skarbu Państwa będzie znacznie większa niż w okresie międzywojennym, należałoby podwoić liczebność radców w Urzędzie Głównym Prokuratorii Generalnej oraz przyjęć jako średnie zatrudnienie w oddziałach 20 radców. Łącznie stan osobowy radców i aplikantów Prokuratorii Generalnej w 10 oddziałach i Urzędzie Głównym należałoby oszacować na ok. 300, a ponadto uwzględniając liczbę aplikantów (ok. 50 osób) stan ten należałoby powiększyć do ok. 350 osób.

Szacuje się, że większość pierwszej obsady Prokuratorii Generalnej pochodzić będzie z dotychczasowych komórek prawnych urzędów administracji, co powinno wpłynąć na zmniejszenie obsady tych komórek, średnio o ok. 20%.

W przeciwieństwie do warunków organizacyjnych w sądach i prokuraturach, gdzie na jednego sędziego przypada dwóch pracowników administracyjnych, zakłada się liczbowy stosunek radców do pracowników zatrudnionych na stanowiskach administracyjnych i obsługi, głównie sekretariatów, jak 2:1, co pozwala ocenić łączny stan osobowy Prokuratorii na ok. 525 osób w skali całego kraju (350 radców i aplikantów oraz 175 osób obsługi).

Przy założeniu, że wynagrodzenie pracowników Prokuratorii powinno być porównywalne z wynagrodzeniem przysługującym na stanowiskach w innych zawodach prawniczych, w szczególności na stanowiskach sędziowskich (art. 40 ust. 2) można przyjąć, że wynagrodzenie 300 osób (radców, naczelników

wydziałów i dyrektorów oddziałów) będzie w przybliżeniu wynosiło po ok. 6 000 zł miesięcznie, aplikantów w Prokuraturii po ok. 1 500 zł oraz pracowników na stanowiskach administracyjnych i obsługi w liczbie 175 osób po ok. 1 500–2 000 zł. W rezultacie otrzymamy blisko 30 mln zł rocznych kosztów osobowych Prokuraturii Generalnej, bez uwzględnienia obciążeń na ZUS i Fundusz Pracy (po ich uwzględnieniu kwota ww. wydatków sięgnie kwoty ok. 33,5 mln zł). Powyższa kalkulacja powinna być uzupełniona o wynagrodzenie Prezesa i wiceprezesów Prokuraturii Generalnej, które ustalone na zasadach określonych w ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, zamknie się kwotą 420 tys. zł rocznie.

Wydatki na wynagrodzenia częściowo będą sfinansowane z wydatków planowanych w innych resortach na obsługę prawną, przeniesionych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów w części odpowiadającej liczbie etatów zmniejszonych w innych resortach na skutek przejścia osób z obsługi prawnej do Prokuraturii. Szacuje się, że wyniesie to ok. 20% zatrudnionych przy obsłudze prawnej resortów.

Niezależnie od powyższych szacunkowych wyliczeń, kosztami powołania Prokuraturii Generalnej będą również koszty rzeczowe związane z zapewnieniem pomieszczeń na siedzibę Głównego Urzędu i oddziałów terenowych oraz wyposażeniem ich w odpowiedni sprzęt biurowy i urządzenia techniczne. Projekt ustawy obliguje ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa do wyposażenia Prokuraturii w mienie i inne środki niezbędne do rozpoczęcia jej działalności (art. 89 ust. 4). Obowiązek taki wynika z przepisów szczególnych, jakimi są art. 51 i 52 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Koszt najmu powierzchni biurowej dla jednostki administracyjnej, zatrudniającej średnio 15-20 osób, wyniesie wg stawek czynszów obowiązujących w Warszawie 5-6 tys. zł, tj. 72 000 zł w skali roku.

W okręgach sądów apelacyjnych koszty te będą odpowiednio niższe.

Wyposażenie jednego biura w majątek ruchomy należy szacować na 120 tys. zł, natomiast w środki trwałe (sprzęt komputerowy, kserokopiarki, centralę

telefoniczną, środek transportu) na 350 tys. zł. Powyższe dane opierają się na informacjach o rzeczywistych kosztach ponoszonych przez delegatury Ministerstwa Skarbu Państwa.

Podsumowując, koszt jednorazowego wyposażenia Prokuraturii Generalnej i jej oddziałów wyniesie szacunkowo 5,1 mln zł. Koszt rocznego funkcjonowania Prokuraturii i jej oddziałów to kwota rzędu 45 mln zł (11 mln zł koszty rzeczowe – analogicznie do kosztów rzeczowych Ministerstwa Skarbu Państwa i delegatur Ministerstwa Skarbu Państwa, oraz 34 mln zł koszty osobowe). W przypadku rozpoczęcia organizowania Prokuraturii jeszcze w 2004 r., koszty utworzenia Prokuraturii mogą zostać pokryte bądź z rezerwy ogólnej, bądź z rezerw celowych w trybie art. 90 ust. 4 ustawy o finansach publicznych, stosownie do decyzji Rady Ministrów.

Wyliczone wyżej szacunkowe koszty z dużą nadwyżką powinny zwrócić się już po kilku latach w rezultacie zapewnienia skutecznej ochrony interesów i mienia Skarbu Państwa przez profesjonalny, wyspecjalizowany aparat Prokuraturii Generalnej. Straty ponoszone przez Skarb Państwa z powodu braku takiej ochrony należy liczyć w miliardach złotych.

Ogólny wpływ ustawy na stan finansów publicznych państwa – po poniesieniu na wstępie kosztów organizacji nowej instytucji państwowej – należy ocenić jako bardzo korzystny.

2. Wpływ na rynek pracy

Wdrożenie ustawy nie będzie mieć wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wdrożenie ustawy nie będzie mieć wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ na sytuację w regionach i rozwój regionalny

Wdrożenie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację w regionach.

V. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Według opinii Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej z dnia 25 sierpnia 2004 r. (w załączeniu), projekt ustawy zgodny jest z prawem Unii Europejskiej.

Jedyna wątpliwość odnosi się do art. 29 ust. 1 projektu, przewidującego wymóg posiadania polskiego obywatelstwa przez radców Prokuraturii. Jednakże w świetle art. 39 (4) Traktatu WE i orzeczenia ETS w sprawie Bleis, Nr 4/91 z dnia 27.11.1991 (Zbiór Orzecznictwa ETS, 1991, s. 5627) istota służby publicznej zakładająca ochronę interesów ogólnych państwa wymaga istnienia szczególnego stosunku lojalności między pracownikiem a państwem oraz wzajemności praw i obowiązków, kształtujących podstawy więzi narodowej.

Zgodne z prawem Unii Europejskiej jest również określenie czasu pracy radców Prokuraturii (art. 34 projektu).

Założenia do projektów podstawowych aktów wykonawczych do projektu ustawy o
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

1. Do aktu wykonawczego określonego w art. 17 ust. 2: Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie ustalenia wzoru stroju urzędowego radców Prokuraturii Generalnej:
  - strojem tym będzie toga wyróżniająca radców Prokuraturii Generalnej od strojów urzędowych radców prawnych, adwokatów i prokuratorów.

2. Do aktu wykonawczego określonego w art. 26 ust. 1: Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie nadania statutu Prokuraturii Generalnej, określającego organizację Prokuraturii Generalnej, w szczególności:
  - 1) organizację wewnętrzną i funkcjonowanie Głównego Urzędu i oddziałów Prokuraturii Generalnej, a w szczególności:
    - a) siedziby oddziałów Prokuraturii znajdują się w 10 miastach będących siedzibami sądów apelacyjnych oraz Urząd Główny w m.st. Warszawie,
    - b) na czele oddziału stoi dyrektor oddziału. Na czele Urzędu Głównego stoi Prezes lub Wiceprezes Prokuraturii,
    - c) Główny Urząd Prokuraturii i oddziały dzielą się na wydziały, którymi kierują naczelnicy wydziałów wyznaczeni przez Prezesa Prokuraturii z urzędu lub na wniosek dyrektora oddziału,
    - d) podział zadań pomiędzy wydziały ma charakter merytoryczny, uzależniony charakterem spraw, np. sprawy administracyjne, obrót nieruchomościami, gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa, nadzór właścicielski, legislacja,
    - e) w skład wydziału wchodzi radcowie Prokuraturii. Stanowią oni Kolegium Wydziału, obradujące pod przewodnictwem naczelnika wydziału, względnie najstarszego pod względem stażu służbowego członka kolegium. Aplikanci mogą brać udział w posiedzeniach kolegium wydziału z głosem doradczym,
    - f) Prezes, Wiceprezesi i naczelnicy wydziałów stanowią Prezydium Prokuraturii, obradujące pod przewodnictwem Prezesa, a w jego zastępstwie

- Wiceprezesa lub najstarszego pod względem stażu służbowego naczelnika wydziału,
  - g) Dyrektor oddziału i naczelnicy wydziałów stanowią Prezydium Oddziału obradujące pod przewodnictwem dyrektora lub najstarszego pod względem stażu służbowego naczelnika wydziału,
  - h) Ogólne Zebranie Prokuraturii Generalnej składa się z Prezesa, Wiceprezesów oraz radców i obraduje pod przewodnictwem Prezesa Prokuraturii, a podczas jego nieobecności pod przewodnictwem: wiceprezesa, względnie najstarszego pod względem stażu służbowego naczelnika wydziału,
  - i) Ogólne Zebranie Oddziału składa się z naczelników wydziału, radców i aplikantów pracujących w oddziale i obraduje pod przewodnictwem dyrektora oddziału, jego zastępcy, względnie najstarszego stażem naczelnika wydziału;
- 2) tryb wykonywania czynności służbowych w Prokuraturii Generalnej;
  - 3) organizację czasu pracy Prokuraturii Generalnej;
  - 4) tryb współdziałania Prokuraturii Generalnej z organami państwowymi, sądami i państwowymi jednostkami organizacyjnymi;
  - 5) udzielanie pełnomocnictw.
3. Do aktu wykonawczego określonego na podstawie art. 26 ust. 2: Zarządzenie Prezesa Prokuraturii Generalnej w sprawie regulaminu wewnętrznego urzędowania Prokuraturii Generalnej, w tym:
- trybu uchwalania opinii i stanowisk procesowych,
  - kwalifikowania zagadnień do kategorii spraw o szczególnym znaczeniu dla interesów państwa.

4. Do aktu wykonawczego określonego w art. 40 ust. 2: Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania pracowników Prokuraturii Generalnej określi:
  - 1) Tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania radców i aplikantów Prokuraturii;
  - 2) Tabelę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego;
  - 3) Tabelę miesięcznych stawek dodatku funkcyjnego dla osób określonych w pkt 1.

5. Do aktu wykonawczego określonego w art. 65: Rozporządzenie Ministra właściwego ds. Skarbu Państwa wydane w porozumieniu z Ministrem właściwym ds. sprawiedliwości powinno określać:
  - 1) sposób przeprowadzenia konkursu o wpis na listę aplikantów Prokuraturii Generalnej;
  - 2) wzór i sposób prowadzenia listy aplikantów;
  - 3) przedmiot egzaminu kwalifikacyjnego;
  - 4) wysokość wynagrodzenia dla członków komisji egzaminacyjnej;
  - 5) organizację aplikacji;
  - 6) przebieg egzaminu na radcę Prokuraturii;
  - 7) skład komisji egzaminacyjnej, sposób powoływania jej członków i postępowania tej komisji.

Tabela 1. Ministerstwa

Ministerstwo	Liczba spraw ogółem	Sprawy zagraniczne	Łączna wartość przedmiotu sporu	powyżej 4 mln	4-1 mln	poniżej 1 mln	Liczba osób
Finansów	357	1	139 774 896	12	21	65	37
Gospodarki	170	0	Bd	10	3	144	1
Infrastruktury	130	0	532 000 000	25	31	76	7
Kultury	130	0	Bd	3	6	8	5
Nauki i Informatyzacji	34	0	600 000	0	0	34	3
Obrony Narodowej	5 167	0	88 984 260	1	0	5 166	32
RCL	32	0	86 863 190	8	1	22	6
RCSS	4	0	0	0	0	4	1
Rolnictwa	40	0	Bd	4	2	30	6
Skarbu Państwa	3 071	4	2 536 041 581	46		3 025	21
Spraw Wewnętrznych i Administracji	232	0	81 000 000	63	7	2	17
Spraw Zagranicznych	256	228	Bd	0	0	28	12
Środowiska	112	0	Bd	2	5	10	22
Zdrowia	550	0	728 643 854	23	31	491	7
Razem	10 285	233	4 193 907 781	197	107	9 105	177

Tabela 2. Łączne zestawienie

Urząd	Liczba spraw ogółem	Sprawy zagraniczne	Łączna wartość przedmiotu sporu	Powyżej 4 mln	4-1 mln	Poniżej 1 mln	Liczba osób	Obsługa zewnętrzna liczba spraw
Ministerstwa	10 285	233	4 193 907 781,30	197	107	9 105	177	bd
Urzędy centralne	153	0	13 724 776,98	1	2	131	20	16
Urzędy Wojewódzk	4002	0	2 119 541 690,06	63	135	2901	235	0
Starostwa	9 494	0	343 490 157,09	38	96	2 874	637	1 059
Lasy Państwowe	1730	0	148 245 404,05	1	15	851	56	574
Skarbowe	6756	0	435 197 267,52	24	51	2409	459	29
Razem	32 420	233	7 254 107 077	324	406	18 271	1 584	1 678

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ

KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP-*A313*/04/DPE/kr

Warszawa, dnia *25 08* 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-141-04 nowy tekst) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projektowana regulacja ma na celu zapewnienie skutecznej obrony interesów Skarbu Państwa poprzez stworzenie jednolitej regulacji w zakresie zastępstwa procesowego. Regulacja ta zapewni scentralizowane i jednolite zastępstwo procesowe przed organami sądowymi zarówno krajowymi, jak i międzynarodowymi.
- II. Problematyka zawarta w przepisach ww. projektu ustawy jest pozostawiona do regulacji poszczególnym państwom członkowskim. Wątpliwości mogłoby nasuwać jedynie zawarcie w art. 29 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy wymogu posiadania obywatelstwa polskiego dla rady Prokuraturii Generalnej, a także dla aplikanta Prokuraturii Generalnej (art. 65 ust. 1 w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy) oraz określenie czasu pracy rady Prokuraturii Generalnej rozmiarem zadań i czynności służbowych zawarte w art. 34 projektu ustawy.

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

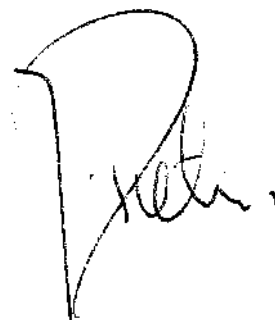
.....*25 08 2004*.....

- III. Regulacja zawarta w art. 29 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy wprowadzająca wymóg obywatelstwa polskiego dla radcy Prokuraturii Generalnej oraz w art. 65 ust. 1 w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy – dla aplikanta Prokuraturii Generalnej może potencjalnie stanowić sprzeczną z prawem wspólnotowym dyskryminację w zatrudnieniu (art. 39 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – TWE). Przepis art. 39 ust. 4 TWE dopuszcza jednakże tego rodzaju dyskryminację w sytuacji, gdy wykonywanie przez pracownika zadań z zakresu administracji publicznej łączy się *de facto* ze służbą publiczną. Derogacja taka została potwierdzona orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-4/91 *Bleis* (ECR 1991, p. 5627). Derogacja ta ma również zastosowanie do mianowania radców i aplikantów Prokuraturii Generalnej.
- IV. Regulacja zawarta w art. 34 projektu ustawy przewidująca określenie czasu pracy radcy Prokuraturii Generalnej rozmiarem jego zadań i czynności służbowych mogłaby być potencjalnie spreczna z prawem wspólnotowym. Szczegółowe kwestie związane z czasem pracy uregulowane zostały w prawie wspólnotowym w Dyrektywie Rady Nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 roku w sprawie niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. Urz. WE Nr L 031, 13.12.1993), zmienionej Dyrektywą Nr 2000/34/WE z dnia 22 czerwca 2000 roku (Dz. Urz. WE Nr L 195, 01.08.2000). Dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich sektorów działalności, zarówno publicznych jak i prywatnych, bez uszczerbku dla postanowień art. 17, w którym przewidziano możliwość odstąpienia od stosowania norm określonych w Dyrektywie w przypadku, gdy z powodu szczególnego charakteru wykonywanej działalności okres czasu pracy nie jest mierzony.
- Zgodnie z art. 3 Dyrektywy, państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia każdemu pracownikowi minimalnego czasu odpoczynku w ilości 11 nieprzerwanych godzin, w czasookresie obejmującym 24 godziny. W art. 6 stwierdzono zaś, że przeciętny czas pracy w okresie siedmiodniowym, łącznie z godzinami nadliczbowymi, nie przekracza 48 godzin.
- Porównując omawiane przepisy prawa Unii Europejskiej z przedłożonym projektem ustawy należy stwierdzić, iż art. 34 projektu ustawy odnoszący się wprost do norm czasu pracy określonych w przepisach dotyczących pracowników urzędów państwowych nie jest sprzeczny z regulacjami wspólnotowymi.

V. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że przedłożony projekt ustawy o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Jacek Socha
Minister Skarbu Państwa

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. Socha', written in a cursive style.